

Amsterdamsche Vreughde-stroom (Tweede deel)

bron

Amsterdamsche Vreughde-stroom (Tweede deel). Cornelis Jansz. Stichter, Amsterdam 1655 (tweede druk)

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/_ams013amst02_01/colofon.php

© 2013 dbnl

Aan d'Amstelse Ivffers. VRolicke Iuffers.

Ik heb lang de Penne-vruchtjes der Rijmschrijvers van 't Eerste Deel van Mijne *Amsteldamse Vreughde-stroom*, zo loflik van uwe tong zien gleyden, en dat den Hemel, als een Echo, die galm weer afkaatste: 't geen in my een gedurige bezigheyd veroorzaakt heeft om u het Tweede Deel, volgens mijn belofte, ter handt te stellen; 't geen ik in dezen Druk vermeerderd heb met eenige aangename Liedjes, als van Dullaart, Dubbels, Zwerds, Verbiest en andere; om het zelve u meer en meer

Aangenaam te maken, (om hier van verzekert te zijn, soo slaat u oog maar eens op mijn Register, zult de vermeerdering terstont gewaar worden) en te toonen dat ick genegen ben om u meer en meer te vervrolikken. Bidde, dat deze mijne arbeid danklik van u mach aangenomen worden.

U. E.

Alderminste Dienaar:

G. J. Stichter.

Tot den Dicht-Lievende.

Y-Godinne, beur uw' kruynen,
En gesach, ten golven uyt,
Davert over Zee, en Duynen
Met een Vreugden-rijck geluyt;
Hier is stof voor kuysche keelen,
Hier is kracht van vrolijckheydt,
Hier is trant voor Fluyt, en Veelen.
Vry van schampere olijckheydt;
Fy de Dichters die haar bladen
Cladden met een wulpsche pen;
In my sultge uw' lust versaden,

Mits ick niemands eer en schen:
En! verheugh u in mijn *Stroompjes*,
Schaf haar kabb'ling uw' geneughd,
Schoon al gaen mijn sangen loompjes,
Liefjes sy zijn enck'le vreughd.
Hier is niet dan vreughd te vinden:
Nimfen schaft den Lauren-krans,
Wilts'em om den Schedel binden.
Die het beste treet ten dans.

I. *Bara.*

Sonnetje op 't Amsterdamsche Vrevghde Stroompje.

*MVsijck Bancketje gehad
 Op den Amstel in een Schuytje,
 Van twee Speelnoots en een Bruydtje,
 Varen door het spoorloos padt.
 Midt komt Cupido dat guytje
 Schenckt een Roemer druyve-nat,
 En vaert met haer nae de Stadt;
 Leert haer speelen op het Luytje.
 De Speelnoots vroegen wie is dat?
 Maer hy pasten op sijn Bruydtje,
 Schoot haer soetjes in haer huytje,
 Sey, nu weetje wie hier sat.
 I. v. D.*

Venus *Vrevghde-Kraem.*

SOo dra tot Amsteldam de vaste Markt in luyde,
Quam 't Kramers-volck van 't Oost, van 't West, van 't Noord en 't Zuyden
By een op 't Marrick-veldt, waer by men strack vernam
Cypresses Koningin, die meê op 't looten quam:
Elck gaf sijn penningh in, en sach hoe 't luck wou vallen,
Daer kreegh de Min-vooghdes de beste plaets van allen;
Het hoeckje van de Gaert, het eerste by 't gevraegh,
Het heynste aan de straat, het verste van de Waegh;
Dies sy een zyël-planck voort in haar plaets gingh leggen,
Sy pasten op geknor, of nydigh tegen-seggen;
Maer riep tot Cupido, komt set de Standaers op,
En bint de schoren vast, legh 't galligh-hout in top;
Brengh d'arm-houten en d'opstanders met al 't ander
Houtwerrick hier by een, snijdt 't marlingh van malkander,

En bindt de leere vast, langh dan de zeylen strack.
 Soo raecht men, eer het sneeut of regent, onder dack.
 Geeft hier de spijcker-sack, maeckt ghy de water-houten
 Sterck aan de voorlat vast, op dat ons door geen fouten
 De wint noch douw verrast, schuyf nu de kisten aen;
 Daer is de hamer om de plancken aen te slaen,
 'k Sal ondertusschen de rioelen op gaen leggen,
 Dan is 't gedaan, hier valt nu geen meêr toe te seggen,
 Als 't goet te proncken op, in 't oogh van 't volk. Dus quam
 Vrouw Venus met haar zoon van Pafos t' Amsterdam,
 Daar zy de Stroom-godt van den Amstel zoo lang quelden,
 Tot hy haar al de vreugd van zijne stroom bestelden:
 Waar meê zy op de markt met Cupido ginch staan,
 Die d' Amstel-Juffertjes aldus quam spreken aan:
 Wilt ghy nae buyten gaen om een Pan-aal of Roompje,
 Kom, neemt met u dit *Amsterdamsche Vreughde-Stroompje*:
 En is 't noch in de Schuyt of op het Velt te guur,
 Soo neemt dit Boeckje t'huys, vermaeckt u by het vuur.

Ghy vindt (o Soeters) in dit groeneloos gebladert,
En *Vreughde-Stroompjes* hier veel groene vreughts vergadert,
Die ghy gebruycken kondt by 't klincken van de Luyt,
Op Hymens vrolijckheên, op 't uytte van een Fluyt,
En 't wandelen in 't groen door eycke en linde-bladen,
Ghy kondt ten vollen hier u vreughde-lust versaden;
Tast toe dan, gaept terwijl u pap geboden wort,
Gebruyckt u Roosjes lust eer 't groeysaem steeltje dort.

M. W. de Jonge.

Amsterdamsche Vrevghde-Stroom, Tweede Deel.

Liedtje op 't Printje.

Stemme: O! Cromwel.

Bruydt.

ACh! Bruygom waarje hier,
Soo had ik eerst mijn tier,
Mijn Hartje barst en breekt, van groote droefheydt schier,

Hog. Speel.

Ey! staackt uw droef geklagh.

Bruydt.

'k Sacht 't al, dat ick hem sach.

Lag. Speel.

Hoe praetje, wat laetje geseggen Vrouw-bruyt.
Het Fluytje en 't Luytje dat schatert vast uyt.

Bruydt.

Gespeeltjes, u keeltjes geeft mee soet geluyt.

Hog. Speel.

2 Soo Bruydtje, dat gaet wel,
Nu zijn wy op ons stel.

Bruydt.

Mijn lang verlangent hert dat is gestaagh in quel,
Mijn hert is by mijn hert.

Lag. Speel.

Ey! siet eens gintse verd.

Bruydt.

De Baertjes, soo klaertjes, al met soet gedruys.

Hog. Speel.

Die komen, en stroomen gints van het Block-huys,

Bruydtje.

En rasen, en blasen ons voor de wint t'huys,

Lag. Speel.

3 Ey! siet den Stroomgodt daar,
Die bruyscht met groot gebaar.

Bruydt.

Hoe glinstert 't silv'rig-nat van onsen Amstel klaer.

Hog. Speel.

O mijn wat ist een lust.

Bruydt.

Maer ick word niet gekust,
Dats soeter, en doeter my kussen hem weer.

Lag. Speel.

Wat komt daer, en bromt daer, ey! kijck ginse veer.
O Hemel! 't gewemel dat komt by ons neer.

Kupido.

4 Vrouw Bruydtje weest gegroet,
Hoe speelnoots, segh, wat doet
Dat ghy niet mee en tracht nae 't aldersoetste soet?

Bruydt.

My dunckt dat ick u ken.

Kupido.

Ey! segh niet wien ick ben.

Lag. Speel.

Een Engel, jou bengel, gaet wech met jou boogh.

Cupido.

Wel wijser, ick riser soo dickmaels om hoogh;

Drie deughden, vol vreughden, ick had u in 't oogh,

Hog. Speel.

5 Wel segh dan wie je bint.

Cupido.

Een kleen onnosel Kint,
Die d'alderwijste maeckt van de heele werelt blindt,
Ey! proeft eens mijn geschenck.

Bruydt.

Nu quantje, mijn gedenck.

Cupido.

Daer Bruydtje, dit Luytje vereer ick jou mee,
Ey! speelt eens, en queelt eens al varent na stee,
Soo kom ick, en brom ick, met Cyperes vree.

Lag. Speel.

6 Ick sit schier als verstomt,
Ey! Bruydtje seg, hoe komt
Dat jy dit boefje dus voor ons, sijn naem verblomt?

Bruydt.

Wel ick en ken hem niet.

Hog. Speel.

Iy brengt ons in 't verdriet.
V lachjes, gedachjes, die loncken hem aen,

Cupido.

Hey! drinckt eens, en klinckt eens, hoe meugje soo staen?

Lag. Speel.

Ey! hoort eens, mijn woort eens, ik sal het eens raen.

Cupido.

7 Wel raet dan schoon Iuffrouw.

Hog. Speel.

'k Meen dat jy wesen souw
Die onse hartjes steelt, en laet ons dan in rouw.

Cupido.

O! neen, qualijck verstaen,

Nou mach ick wel heen gaen,
 ‘k Laet toompje, op ’t stroompje, vry schieten bylo,
 Dit schootje, in ’t Bootje, most wesen also,
 Hey raet niet, het schaet niet, ick hiet Cupido.

Bruydt.

8 So dat is van mijn sin.
 Sy wisten van geen Min.

Kupido.

‘k Wed * Moeder steeckter voort nu wel haar vuyrtje in *Cypres Coningin of Venus*.
 Tot dats’ aen minnen zijn

Lag. Speel.

‘k Voel pijn, maer ’t is geen pijn.

Hog. Speel.

Iou Boefje, bedroefje, soo krijghje gena.

Cupido.

Wat smartje? jou hartje van ’t pijltje, ja, ja.
 Het routme, wat soutme niet rouwen? ha! ha!

Bruydt.

9 Daer vliegt dat diefjen heen,
 En quetster twee voor een.

Lag. Speel.

Mijn hartje brandt van Min en oock schier al mijn leen.

Hog. Speel.

O Hemel! is dat Min
 ‘t Verkracht mijn ziel en zin.

Bruydt.

Door ‘t booghje bedrooghje my even gelijk.

Lag. Speel.

Dat guytje, kijck Bruytje, hier sit ick en prijck.

Hog. Speel.

‘k Sal ‘t vryen, nu lyen, al is hy niet rijck.
J. van Dalen.

Burger Iacht-luyden Lavwer-Krans.***Stemme: Ghebuurtje seght, wat schrijft, &c.***

O Stroom Godt van den Amstel-vliedt!

Waer isser in oudt Romen

Augustus soo veel eer geschiedt,

Als u, op uwe stroomen?

Noyt wiert *Caeser* 't hoofd geciert

Met sulcke Lauwerieren.

Waer wiert *Cato* soo gheviert

In den Raedt die hy estiert?

Athenen sach// noyt blyer dagh,

Doen hare zegen boven lach.

2 De Noort-star doock, de Ooster-zon

Bescheen hier stadt en stroomen:

De yverende Iacht-man kon

In 't bed niet langer droomen,

Maer ylt na Iacht, en Sloep, en Schuyt,

Slaet aen, en nat sijn Seylen,
 Hijs op in top de bruy, hael uyt,
 Daer Veel// en Keel// Trompet en Fluyt
 Om 'tsoetste luy// daer komt een buy,
 Dat leydt op 't oor, hou vol de bruy.

3 Daer 't Volck-rijck *Amsterdam* toe sagh
 Met hondert duysent oogen,
 Hier waeyt een Wimpel, daer een Vlagh
 By vijftigh Masten boogen.
 De Zeyltjes hingen aen de Wint,
 De boortjes schepten water.
 Hier gemoet ons eene Vrint,
 Vande Iacht-raet soo bemint,
 Men brengt hem voort, de Vlagh aen boort,
 En loopt noch verder vande Noort.

4 Nu by de Wint, ick kan niet, Hee;
 Die hoeck niet boven raecken,
 Neen, gaet een gang, u Swaert los, Ree,
 Dat rack is vlack voor 't laecken.
 Vier uyt u schoot, hoe legt g' en keft,
 Wilt ghy my leeren zeylen?

Den *Admiraal* noch eerst geheft,
 Bier, Broot aan Boort, een lachtje treft
 Aen ly u roer// soent ghy u moer,
 'k Wou dat ghy in een *Stroom-Nymph* voer.

5 Den *Admiraal* die wende en sprack
 Aen ons sijn weet, en woort// gaf,
 Wie dat my lief heeft, volgh, en sack
 Met my weer om de Noort// af
 Aen d'omval set hy sijn hiel.
 Hoe schraeltjes sagh 't de Molen,
 Smijt toe u vangh-lijn, vrome ziel,
 Riep hy, die dit wel geviel,
 Dat soo een Vloot, om Bier en Broodt
 Quam vlotten in sijn omvals boot.

6 't Sa tap, schaf Bier, in glas en kan,
 En ovens om te smoocken,
 Soo veel als 't alles suypen kan,
 Een troost'lick woort gesproocken
 Van onsen *Admiraal*, dien Heldt,
 Een blom van sulcken offer,
 De *Stroom-godt* hier ter eer gestelt,

De Roemers men by 't klincken telt,
 Men suyp, men Singh, men spon, men spring,
 Den avont viel, en yeder gingh.

7 Weer scheep, doen lach der Winden-godt
 In slaap, en buyten machten,
 Soo waeckmen een getaeckelt Vlot
 Van t'saam-gebonden Iachten.
 Soo drijftmen sonder Wint voor stroom,
 Men spoelt met *Bacchus-tranen*,
 Den Overloop, tot dat men koom,
 Al soet, al sachjes door de Boom,
 Daer set men 't strack// de Nae-dorst sprack:
 Ga lesch my inde regen-back.

8 Soodanigh was het Schip-gewoel
 Van Amstels-burger Boots-man,
 De Puts en Plecht, verstreckt een stoel,
 De Kittebroer een Loots-man,
 In 't Roemmert, elck smoocke-broer
 Voer hier voor een Bosschieten,
 De Ruyme-tijdt die stondt aen 't roer,
 Ick twijffel hoe de Nae-smart voer,

Had ik gesien// krioel geschien,
 'k Sou daer een beter bot na bien.
M. Keusers.

Koning Karel de II. *Met den Schot.*

Toon: *O Cromwel, &c.*

K. Kar.
 O Gy die 't werelts-recht
 Verheft, en weder slecht!
 Verschoon 't oprecht versoek van uw geboge Knecht;
 Gy stiet uyt Eng'lands Throon
 Den Vader, en den Soon.

Schot.
 O Karel! o Parel van Englands kroon!

Wy missen den Vader, en hebben den Soon,
En knielen voor Stuarts gemartelde Throon.

K. Kar.

2 't Huys, dat mijn Scepter schent,
Verwoed, moort sonder endt,
De Slijpsteen schen-schut is, de byl het Parlement.
O dier-vergote bloed,
Hoe knaegtge mijn gemoed!

Schot.

Wy t' uwaert, O Stuart! ons wenden, heb moed,
Dien stoorders, en moorders, hoe hevig verwoed,
Den honing van Konings bloed wisselt in roet.

K. Kar.

3 O God-vergete eeu!
Gy saegt de laetste geeu
Van Vader, my ten hoon, en schricking voor den Leeu;
Wie yst niet voor 't verhaal?
O block! o duyvels staal!

Schot.

Gerechtigheydt vecht, en pleyt, 't laagste verhaal,
Uw' degen, door segen, doet swaren de schaal,
Ey! smacht niet in klachten, maar wacht op uw' staal.

4 Uw' Vader die, om hoog,
Op 's Heeren Hemel-boog,
Den Scepter swaait, roept wraak: Help appel van sijn oog:
Wie ken u wederstaen?

K. Kar.

Ick gesp het Harnas aan.

Schot.

De Galgen ree walgen, Schavotten, en Raân,
En micken versticken; de Ravens haar laân,
En proppen 'er kroppen, nae 't koppen afslaan.

5 Doch sie de wraak alree
Haar kling van dubb'le snee,

K. Kar.

Om gordden....

..... Hemel druck de trotzheydt onder Zee.

Schaf uytkomst, goede Godt,
En keert 't Ramspoedigh lot.

Schot.

Al kneusen de Reusen den edelen strot
Uw's Vaders; verraders geprangt en geknot,
Steets klampen haar rampen aan 't schamper schavot,
6 't Onwinbaar Hollands Beest

Voor beesten nooit bevreest,
 Vecht voor haar vrye tuyn, en ick ben self geweest
 D'invoerder van uw' kroon.

K. Kar.

D'invoerder van mijn hoon.

Schot.

't Voorleden is, heden, gegleden ter zy;
 Wy brachten 't Geslacht van ons Harder in ly,
 Maar gisten geen listen van Aarts d'winglandy.

K. Kar.

7 Mijn moeder werdt verschopt,
 Den burger naeu verkropt
 Sijn tranen; moortsucht onderwijl haar ooren stopt.
 Ach Broeders! Susters, ach!
 Hoe knackt men ons gesach!

Schot.

De vrancken haar Rancken besproien met gal:
 En steenen, en weenen met het Leeuwen-dal,
 En sweeren te weeren der Karolen val.

K. Kar.

8 Geef krachten aan mijn hand,
 Geef, Heer, dat ick de schand,
 En scha, versette van mijn kroonloos Engeland;

Toon datge wettig schent
't Onwettig Parlement.

Wilt smoren uw toren, en horen mijn beê,
En stuuren mijn Buuren verwinning, en vreê,
En schenden de benden der schenders op Zee.

9 O gy, die 'tHemels-recht
Wel buygt, maar nimmer slecht!
Verhoor 't oprecht versoeck van uw' geslechte knecht,
Her-recht sijn slechte staat,
En vecht voor Stuaarts zaat.

Schot.

So leven wy, even als eertijds, in rust,
En geven het leven, vrywillig, met lust,
Voor Karel, de parel van Engelandts kust.

I. Bara.

De Vyf Sinnen,**Stemme: Courante Monsieur,****'tGesicht.**

NA dat *Auroraas* glans verscheen,
 Vermaakten ik my langs de vreugden Amstel heen,
 En zagh doe dat *Apollo* met sijn Koets,
 Aen Vee en Velde deê veel goets
 Met sijn gelonck, doch ick vond onverhoets,
 Een Zon, een Licht, 't geen my bestraalden.
 Waer uyt mijn oog haer voedtsel haalden.

De Reuck.**Stemme: Wie is soo koel van hart.**

'k VERNam terstont een gloet,
 Waar door dat mijn gemoet

Ontsteeken wert:
 Dies week ik na haar zy,
 Door wien mijn hart
 Dus raakten in de ly,
 O Goon! wat zoeter geur
 Loofden haar mont, daar ik niet voor de keur
 Nam *Floraas* of *Pomenees* Lommer:
 Haar aâm was onbesmet
 Als Roosen en Fiolet.

De Smaak.

Stemme: La Vignone, &c.

JUpyn gheen Nectar smaakt
 Die meerder vermaakt, als daar mijn hert na haakt,
 Te weten, 't zoet,
 Wiens lieve vloet
 Sy van haar kaakjes stromen doet,

En wekten,
 En treckten,
 Mijn zinn',
 Door Min,
 Tot mijn Godin:
 Zoo dra ik hadt
 Het honigh-nat
 Van hare lipjes maar gevat.

'tGehoor.

Stemme: *Kom mijn Flora schoonste Veldt Godin.*

ORpheus, Pan, of Phebus-Spel klonck noyt
 Gelijk haar Godd'lijk zingen, zoo voltoyt;
 Haar schelle spraak die viel zoo ongemeen,
 Ja! dat ik, door
 Het Hemel zoet gehoor,
 Als opgetogen scheen.

't Ghevoel.**Stemme: *Galjaerde de Vos, &c.***

Ick voelde strack mijn hert van liefde blaken,
 Door d'aerdigheden en het soet gesicht
 Van mijn Beminde,
 t'Wijl Venus wicht
 My scheen te binden,
 Door sijn minne-schicht,
 Aen sijn gericht.

M. W. de Jonge.

Lever.

DE Lever is zoo hard, ze wil op 't mes niet steeken;
 Zoo is mijn Vryster meê, die, door mijn minlijk smeeken,
 Haar nooyt bewegen laat, terwijl z'er stadigh kant
 Weêrspannigh tegen my, en al mijn vleyen. Want

Kom ik haar eens zoet'lijk melden;
Zy begint my uyt te schelden.
Raak ik haar eens by de rok;
Zy gript strak de beusem-stok.
Gaan ik dan niet strijken, zy
Schiet voort toe en krabt na my.
Hou ik haar, ze tijd aan 't krijten,
Streel ik haar, ze wil me smijten.
Zoen ik haar, ze dreyght te bijten.
Staag gaat zy me wat verwijten,
't Is van stoeyen, knoeyen, rijten,
Of het broeckje vol te schijten.
Zou mijn dat beget niet spijten.
Nochtans kan ik haar niet quijten.
Daarom dunkt my 't hert te splijten,
Terwijl ik niet en weet en nimmer niet kan weten;
Waarom ik niet staagh met haar de Lever heb gegeten.

M. W. de Jonge.

Ongebonde Klooster-Keur.**Stemme: Verdwaelde Koninginne, &c.****Aeltje.**

Ick heb my voorgenomen
 Te vragen wat u schort,
 Nicht, dat ghy in u droomen
 Altijdt soo leght en gnort,
 Of vrijt u *Piet*// en meent het niet,
 Of laet u *Joosje* loopen;
 Of kent ghy jou// O schoon Ionckvrou,
 Niet dier genoeg verkoopen?

Br.

2 Neen dat en ist niet Nichte
 Daer mijn persoon om schreyt,
 Ick was gister te Bichten,
 En *Heerom* heeft geseyt:
 Dat ick me sal// en moet voor al
 In een Klooster begeven,

Soo soeck men mijn// tot een *Bagijn*
Te maecken al mijn leven.

Aeltje.

3 Ia seydt hy dat, o! Nichte?
Doet dat niet, ben je kloeck,
Versaect het *Klooster-plichte*,
En hout het met de Broeck.
Vw' jonge tijt// soo niet verslijt
Als een gelubde Kater:
Doet ghy mijn sin// en pleegh de Min,
Wel wat Bruyt jou de Pater.

Br.

4 Dat is wel waer, amer moertje
En vaertje, hietent my.
Oock weetje wel mijn Broertje,
Dat is een Capercijn,
Die leyt my voor// en naer aen 't oor
Te lellen en te lollen,
En seydt aldus// O Ionge Sus,
Begeefje niet tot krollen.

Aaltje.

5 Dat hem de Droes moet plagen,
Ia seydt hy dat de Fiel,
Die in sijn jonge dagen

Soo veel van 't Werckjen hiel.
 Al schijnt hy nou// soo sonder vrouw
 Te leven, ende kinder,
 Doet hy het niet// dat men te siet,
 In doncker niet te minder.

Br.

6 Nu sweer ick u by *Heerom*,
 By Hel, en Vagevyer,
 Soo ick by hem eens weer// koom,
 Of hy komt eens weer hier,
 En seydt hy weer// daer af ick sweer,
 De Nicker sal hem plaghen,
 'k Sal schelden hem// met luyder stem,
 Dat Amsterdam sal wagen.

M. Keusers.

Rey der Engelen.

GEzegt zy de Helt,
 Die 't goddeloos geweld,
 En zijn maght, en zijn kracht, en zyn' standert

Ter neder heeft gevelt,
Die Godt stack naar zyn kroon,
Is, uyt den hoogen troon,
Met zyn maght in den nacht neêrgezoncken,
Hoe blinckt Godts naem zoo schoon!
Al brant het oproer fel,
De dappre Michaël
Weet den brant met zijn hant uyt te blusschen,
Te straffen dien rebel,
Hy hanthæft Godts banier.
Bekranst hem met laurier.
Dit palais groeit in pais, en in vrede.
Geen tweedracht hoor men hier.
Nu zingt de Godtheit lof,
In 't onverwinbaer hof.
Prijs en eer zy den Heere aller Heeren,
Hy geeft ons zingens stof.

[De Herders op het Velt.]

Toon: De Doodt van Phaëton.

DE Herders op het Velt
 Waren geheel onstelt
 Als sy aensagen aen des Hemels Throon
 De Engelen Godts staen in de Wolck schoon,
 En songen met geschal:
Messias is geboren in een stal
 Tot Bethlehem,
 Gaet en aenbidt hem,
 En bewijst hem eer:
 Want, 't is u Opper-Heer.
 2 Sy liepen metter vaert,
 Niet eens zijnde beswaert
 Wie dat hun Vee soud hoeden in het gras,
 Maer sochten *Iesus* die geboren was.
 Sy vonden daer den *Heer*
 By Os en Ezelen, in een Kribbe neer,
 Een arme wooningh,
 Was u, O Kooningh,
 Opper Majesteyt,

Geen ander plaets bereyt.

3 Of wou u Goddelijckheydt,
 In slechte nederigheydt,
 En niet in weeld ter werelt zijn gebracht?
 Om soo te leeren 't menselijck geslacht,
 De pracht en hoovaerdy,
 En alle hooghmoed leggen aen d'een zy,
 En u te eeren,
 O Heer! der Heeren,
 Was daerom u wil,
 Te komen slecht en stil?

4 Weldan lucksalige Stal,
 Die d' Opper-Heer van Al
 Verkoos voor Prins, of eenigh Koninghs Slot,
 O! salige Krib, waer in de groote Godt
 Rust met sijn Goddelijckheydt.
 O! salige Doecken, daer u Majesteyt
 In is ghewonden,
 Vergeeft de Sonden
 Die u in de noot
 Aenroepen, *Jesu* groot.
C. S.

Om ses Stuyvers, *Pour si soe.*

Stemme: *O Goddelijcke Galathee, &c.*

WAnneer ick eens te bier wil gaen,
 't Is voort ses stuyvers voor de Vaen,
 En dit is 't slimst van allen:
 Wanneer ick dan beschoncken ben,
 Soo leert mijn breyn, myn losse pen
 Van yeders eer te kallen.

2 En ben ick tot de Wijn gesint,
 't Is voort ses stuyvers voor de pint,
 Aen 't gelt was niet misdreven,
 Indien ick dan mijn mont maer snoerd'
 En niemandts kackhuys om en roerd',
 En elck in rust liet leven.

3 En hael ick eens een onz Toeback,

En vraegh hoe veel? *Si soe*, is 't strack?
 Ty ick dan eens aen 't smoocken,
 Soo drayt mijn kop gelijk een tol,
 Dan rijdt mijn Toover-geest op krol
 Van yeders Faem te spoocken.

4 Indien men my verkeeren siet,
 't Is al *si soe*, en minder niet.
 Verlies ick dan een reysje,
 Soo is my 't hoofd geheel ontstelt,
 Mijn krancker mort, en schrijft, en schelt
 Op knecht, en eerlijck meysje.

5 Ga ick tot een gerijf'lijck Dier,
 Of Motkas, *si soe* voor drie bier,
 En soo veel voor de kamer,
 't Soud wel zijn, speeld' ick dan de stom,
 En roerden niemandts Liedtboeck om,
 Dat jock ick oock, en stamer.

6 Maer soet, ick houd mijn montje toe,

't Is al genoeg van dees *si soe*,
 Daer 's oock niet aengelegen.
 Doch, mits sijn vrient gestorven is,
 Bid' men u te begraeffenis
 Van deez' Ses stuyvers wegen.

M. Keusers.

[Soeters, kom op 't yser-klappen.]

Stemme: Als de Zon zijn bruyne Daken.

SOeters, kom op 't yser-klappen,
 Nu met vreughde slapen
 In Buurmans Kelder, en voldoetje Luszjes met playsier,
 By 't zoet gesnak,
 Gekis, gebak,
 En laat nu tappen
 Met vrolijckheydt,
 Als 't is gezeyt,
 't Beloofde Wijn en Bier.

2 Hier is 't beste van de Grutter,
Eyeren, Melck en Butter.

Lang maar een pot en lepel, om dit tuyg in een te slaen:

En voeghje hier
Al t'saam by 't vyer,
Het is veel nutter
Dat wy de vreughd,
Met zoet geneught
Dus brengen op de baan:

3 Dan men door het langzaam sloeren

Liet de lust vervoeren,
Dies queelt eens op, nu meysjes, hoe sit jy dus traag en stram?

Of koomje maar,
De Wevenaer
Sijn huys beloeren?
Soo staat vry op
Van deze trop,
En gaat van daar ghy quam.

4 Want men moet by 't Wafel-bakken
 Steets wat koodighs snaken,
 En neur'en soms een Deuntjen op een aangename wijs:
 Terwijl men tult,
 En smeert, en smult,
 En 't nat doet zakken
 Het buyckjen in,
 Om op de zin
 Te streven na de prijs.

4 Zoo sal yeder een getuygen
 Van ons vrolijck juygen.
 Tza, tza, Buur-vrysters schep nu moet, en houtje lustigh by
 Hem, die jou vleyt:
 Om zoetigheydt,
 Daar uyt te zuygen,
 En steltje krop,
 Te drinken op
 Een kusjen aan weerzy.
M. W. de Jong.

Nieu-Iaars Vreughd', Over de Geboorte Jesv Christi.***Stemme: Nu stelt het puyk van, &c. Of: Kars-nacht.***

Ick hoor verheughd de Hemels Reyen
Gods groote lof en eer uytbreyen,
Ick hoor een Goddelijke stem,
Die roept: Waakt op, zondige zielen,
En wilt voor Jesus Kribbe knielen,
Waar hy rust tot Bethlehem.

2 Ontwaakt, verlaat u boose zeden,
Wilt met de Harders heene treden,
Aanschout hoe ons den Hemel mint,
Ons Heyl, ons Trooster, en Behoeder
Leydt by zijn onbevleekte Moeder,
Onnosel als een teder Kind,

3 In Arremoed daalt hy benede,
En brengt met hem de rijke vrede:
Hy opend ons de blye poort,
Om by zijn Vader te geraaken,
Hierom, o mensch! wilt u vermaaken,
In dese heylige Geboort'.

4 Wie zit in zondens rouw beladen,
Smeect desen Heyland om genaden,
Omhelst hem met een recht gemoet,
Hy zal de tranen van uw' oogen
(Door zijn barmhertigheyt) af-droogen,
En geven vreughd voor tegenspoet,

5 Wilt danckbaar dan u harte buygen,
 En van Godts groote liefde tuygen,
 Nu hy zijn Zoon, gelijk een Zon,
 Tot lichting laat op d' aarde stralen,
 Voor die in duysternisse dwalen,
 Looft hem met d' oude Simeon.

I. L.

**Nederlands Trevr-Sang *Wegens den E. L. Admiraal van Holland en West-Vriesland Marten Harpertz. Tromp.*
 Gesneuveld voor 't Vaderland 't Jaar 1653.**

Toon: *O Kars-nacht! &c.*

HY, die de Turcksche halve-manen
 Gesloopt heeft, en de Castiljanen,

En Arragon tot as gestampt,
Die, door het braacken van sijn *Trompen*
De zee met koppen vulde, en rompen
Met schelmen boord aan boord geklampt.

2 Hy die, in 't schuym der water-wielen
Het puyckste van de Britse kielen
Neêr-boorde, die steng, en galjoen,
En mast, en boeg-spriet van den looper
Afstuyven deê, door 't logge koper,
Mijn langh-geterghde wraack ten soen.

3 Dien groote God der dolle baren
Is, door een loot, de Ziel ontvaren;
Vereende deekt de droeve kruyn
Met deerlijck treur-gewaad, terwijl 'er
Gelet werd op een tweede pijler,
Die dus bescherm mijn trotse tuyn,

4 Wie sal de State-zabel zwaeien?
Wie sal de monster-robber paeien,

Aen 't Zee-gediert, met honden-bloed?
Men soeck om 't ende der vier winden,
Men soeckt, men zal geen HARPERSZ. vinden
Die soo bescherm mijn lans en hoed.

5 Wat Tromp sal TROMP syn lof verbreyden?
Wat zege-wagen sal hem leyden?
Wie is hy die hem roemen zal?
Die Held, wiens lof zou eeuwen tarten
Van 't Oost tot aan 't gewest der Swarten,
Leyt neêrgevelt, ó pijn! ó val!

6 O strickbandt van mijn seven schichten!
O Neêrlands Hant, wiens kracht deê swichten
Het Reden-lose vyands-rot!
Gy rust in d' aarde, die u baarde,
Neem doch mijn laatste gunst in waarde,
Den nijd, en Engeland ten spot.

GRAF-DICHT.

*Hier rust Heer Tromp, den Held, en Stuurman mijner kielen,
Die Hemel, Zee, en Hel met Lijcken vulde, en Zielen;
Dewijl mijn Admiraal, 't swaard in sijn segen-hand,
Voor 't Werelds vocht, won hy het Hemels-Vaderland.*

7 Dus klaegde Neerland, wyl de tranen
Haar gantsch in peeckel deden banen,
S' en wist niet of sy swijmen zou;
Ten laatsten, na geduur'ge suchten,
Liet sy haar nockend hart onvluchten,
Dees snicken: wee! o wee! o rou!

8 Gy die de schrager van drie kroonen
Hebt deerlijck, met den bijl, sien honen,
En knotten op een Schen-schavot,
Wreek Stuart en sijn na-zaats wonden,
Bescherm mijn Leeu voor snoder Honden,
Bescherm, bescherm hem groote God.

Op het Konterfeitsel van Juffrouw N. N. Harderins gewijs af-gebeeld.

ZOo zeitmen was Vrouw Venus toegereet,
Gekranst met rozen, in een linnekleet,
(De schoonheyd brengt haar eigen ciersel meed',)
Toen Hectors broeder haar het gulden ooft
Toewees, de schoonste van hun dry belooft,
O Floncker-Star, doe zon en maan verdooft
Door uwe glans, en Cypris Koningin
In schoonheyd aardt, de schrand're berg godin
In geest, in aanzien Jovis gemalin,
Hier zietmen Paris buiten raat; help goôn!
Wat gulden Appel offerme op den troon
Der dryling goden eêr, als verdiende loon?
Geen vrugt zo waart, nog oostergout zo schoon;
Vernuft en schoonheit spant haar eigen kroon.

Min en tegen-sin.***Stemme: Schoonste Lerinde, &c.***

SAl dan 't onweder// nimmer bedaren,
 Dat my tot schipbreuck van mijn min,
 Deynst op en neder// sullen de baren
 Van ongeluck mijn verliefde sin
 Ghestaegh, en altoos zwallepen tegen,
 Sal ick noyt die zegen
 Genieten Harderin,
 Dat ghy mijn Lief mijn Engel zijt genegen
 En u laet bewegen,
 Te plegen weder-min.
 Blijft sy, O Goon! by 't over wreet besluit,
 Ban mijn Ziel dit rif, 't rif de werelt uyt.
 2 Hemel en Helle, Godt stort u plagen
 Op mijn verliefde Ziel, kom doot,
 Eyndight mijn quelle// ey! hoor mijn klagen,
 Of scheep mijn Ziel in *Charons* boot,
 Dat hy my voert na *Plutoos* helsche stranden,
 't Eeuwigh eeuwigh branden.

Dat is van minder pijn,
Stigiams muur, en *Cerb'rus* sijn tanden
 Te breken met handen,
 't Sal my lichter zijn

Ixeons radt te draeyen, of de steen
 Die *Sisyphus* den Bergh af rolt na beneen.

3 Stopt ghy u ooren// O wreede Goden,
 Bewegen u klachjes, noch gebeen,
 Ben ick gebooren// om duysent dooden
 V op te offeren voor een,
 Soo doet soo veel, segh mijn Lief, en groetse
 Voor my, daer gemoetse
 V, *Cupido* vliegh heen,
 Toetst haer de Ziel op u pijl, de toetse
 Van 't minne, soo moetse
 Harder zijn als steen.

Soo sy gheen brandt van weder min ghevoelt,
 Segh ik u pijl, en ghy niet seecker doelt.

4 Daer heeft het Guytje// een pijltje doen flitse
 Van sijne strenghe gepeesde boogh,
 Dat treft het Spruytje// ey! siet hoe sitse

Nu met de minne-vonck in 't oogh,
 En wordt gepijnt, g'lijk sy pleeg te pijnen
 Mijn Zieltje// en 't mijne
 Schept sijn adem weer:
 Nu sal de Son, die my wel eer deed quijnen,
 Self haer self beschijnen,
 Tot sy tot asch verteer,
 Soo stort de wraeck, een straf vol ongena,
 Trouloose Maeght op uwe ziel, ha, ha, ha.
M. Keusers.

Sangh, Op de naem van Duyfje.

Stemme: *Godt der Minne, &c.*

Witte Duyfje
 Die met soet gezwier
 De lucht van 't Y en Amstel cier,
 De lucht van 't Y en Amstel cier,
 Met radde vluchjes, nette treetjes, en schreetjes,
 O witte Duyfje, sarp soete dier,

O witte Duyfje,

O witte Duyfje, sarrep soete dier.

2 Preutsche Duyfje,

Hoe komt dat ghy mijn vlucht

Verlaet, en klimt schier tot de lucht,

Verlaet, en klimt schier tot de lucht,

Met moedigh kroppen dael neder, keer weder,

O preutsche Duyfje, staeck u snelle vlucht,

O preutsche Duyfje!

O preutsche Duyfje! staeck u snelle vlucht.

3 Aerdigh Duyfje,

Vergun my dat ick mach

By u te strijcken op een slagh,

By u te strijcken op een slagh,

Met slepende wieckjes, draeytjes en zwaeytjes,

O aerdigh Duyfje! gun aen my dien dagh,

O aerdigh Duyfje!

O aerdigh Duyfje! Gun aen my dien dagh.

M. Keusers.

Drie suchjes van een Iuffrou, Ghedaen op een Bruyloft.***Toon: La Vignone, &c.***

HA waerde Bruylofts uyr,
Mijn hartje dat voelt een innerlijcke vuyr,
 Al heen en weer,
 Na mijn begeer,
Gedreven door mijn ledetjes teer,
 Mijn sinnen
 Die minnen
 Met smart,
 En 't hart
 Daer ginse vert
 Gestadigh is:
 Ach! wist ick wis
Of hy in 't minnen oock is verwart.

2 Soo soude ick terstont
 Hem bieden dees overschoone rode mont
 Ach! Bruylofts vuyr,
 Wat valt ghy suyr,
 Ghy staet my leyder al te duyr,
 Mijn ziertje,
 Gevieltje
 Dat ghy
 Met my
 Zy aen zy,
 Eens oms de pret,
 Op Bruytjes bedt
 Wou speelen, je weet, zie daer ick wed.

3 Dat jy wel weder uw
 Zou wenschen, weer by een bruyloft op een nuw,
 Daer jy en ick,
 Weer op een prick
 Staegh passen souden op ons stick,

Om kussen,
 En blussen
 Het vuyr,
 Dat hier
 Soo hoogh en schoon
 V stelt ten toon,
 Zie daer, ick wurpje inde kroon.
I. v. Dalen.

[Wat geeft het schimpen vuyl gespuys.]

Toon: *Wat heeft den Amstel al gespuys, &c.*

WAt geeft het schimpen vuyl gespuys
 In 't vuns pasquille-makers huys?
 De blindste babock, in gedicht,
 Die pas een pen kan roeren,
 Vermeet sich in het helder licht
 Eens and'ren schand te voeren.
 2 De gauste Joffer schuwte den trant

Van een, wiens lust als swavel brandt
Om wech te rucken lijck de valck
Haar duyven-eer; men vindt 'er,
Men vindt 'er die geen eygen balck
Besien, maar Buurmans splinter,

3 O! die sijn wraack versaden mocht
Ten schand van hem die 't alles docht,
En denckt noch heden door sijn schacht,
En nijdighe vuur te sengen,
Egut! wat zoud' men uyt die nacht
Al stronts ten voorschijn brengen!

4 't Is wonder dat hy niet en schrolt
Op haar, die quade lemmers kolt,
Maar neen, de vaatste zijn hem lief,
De vroomste moet hy schelden,
Doch wacht, ô eer-vergeete dief!
Het sal uw' lempten gelden.

5 Vergode liefjes, schop te rugg

Dien vlegel; ha! hy is al vlugg,
 De pocke-veëren dunnen hem,
 Sijn funne-kop wordt kaaltjes,
 Sijn over-snorcken set geen klem,
 En 't rijmen valt wat schraaltjes.

6 Maar Amstel-nimfen, zijt gerust,
 Sijn wraak-vuur is gantsch uytgebluscht,
 En so de alderminste lonck
 Uw' ooghjes werd verweten,
 De wederwraak heeft oock een vonck,
 En drijgt 'em met haar beten.

7 Wanneer-men eens het schimpich Huys,
 Gevult van mieren-rijp gespuys,
 Zal treffen, met een eeren-dicht,
 Waar zal de bock sich wenden,
 Als hy, uyt duyster, in het licht,
 Sich self zal moeten schenden?

J. Bara.

De Geest van Joan van Galen Aan 'tVaderland.**Stemme: *O Flora ydel is uw' Roem!***

*I*ck, die met Zee-geweld, mijn luck
Heb, by *Livorno*, konnen halen,
Her-besoeck uw palen,
Na dat Helden-stuck;
Ontfang, o danckbaar Vaderland!
Ten dank, mijn een-gebeende Rif te pand,

Godt stuwde in 't graf het lijck,
De ziel in 't Hemel-Rijck.

2 Ai! gruw niet voor een schorre stem,
O voester-vrou van mijne vroomheyd!
't Oorlog aan den toom leyd;
D' eer-basuyn heeft klem
Waar meê ghy uwer kind'ren lof
Doet klaet'ren tot in in 't hoogst van 't starren-Hof,
Nu geeft de Vreê haar band,
O roem van Nederland!

3 Sie hier mee tydt myn geest te rust,
En gunt u heyl, en gunst, en zegen,
Spaar myn waarde degen,
Nu men 't krijgs-vuur blust;
Mijn lichaem, in uwe aarde, rot,
O *Gijsbrechts-Stadt!* maar 't leven is by Godt,
En 'k heb u danck geseyt
Voor hechte danckbaerheyt.

Sijn Graf-Schrift.

*Den ENGELANDER brack sijn boegen op dees Rots,
 JOAN van GALEN stiet in d' Afgrond sijnen trots,
 En, danck getrouwigheyd, nooit Held en trof so fix hem,
 Als desen, op een been, die voor LIVORNO sturf,
 En hier de wurmen aast, en vult des oorlogs lurf,
 Dien hy wel eer verstreckte een donder-bus, en blixem.*

J. Bara.

Burgers schiltwachts Ghesangh.**Stemme: O Weyntje! &c.**

*TErwijl dat een ander leydt en slaapt
 Op't zachte dons by 't wijf, en lieve sluymer-lusjes raapt:
 Zoo houden wy goe wacht
 Op Poorten, Boom, en Gracht,*

En Marrikt, Stadt en Straten.
 Dus wort de nare nacht
 Met zingen, spel, en praten
 Van ons vrolik deur gebracht.

2 Het kan ons, noch ons vermaak niet schaan,
 Al moeten wy in kou, en dauw, een uur op schiltwacht staan;
 Men lost ons weer van hier;
 Dan komen wy by 't vyer,
 En boeten onze lusten
 Met Rotterdammer-bier,
 En wenschen niet te rusten
 Op het bedd' voor dit playsier.

3 Maar zo dra de duysternisse swicht,
 Voor 't aengenaam gefloncker van *Auroraas* hel gezicht:
 Dan voeght zigh d' eene som
 By 't roeren van de trom;
 De ander by *Silenus*;
 De derde keert weerom
 Na huys, daar blye *Venus*
 Hiet haar *Marsje* wellekom.

M. W. de Jonge.

Jaaps Klaegh-Liedt, over 't Trouwen.

Stemme: O wijne! doe bust wol, &c.

O Trouwen! ghy brengt my in 't verdriet,
 Sintvelten moet hem schenne die my eerstmael aen een vrouwe riet,
 Ia, 'k wensch hem voor den Droes,
 Die my dat soet avoes
 Ontroont heeft door het raden.
 Dat ick my met een wijf
 (Door 't trouwen) ging beladen,
 'k Mis nu al mijn tijdt-verdrijf.
 2 'k Heb (in mijn vrye-vryers-staet)
 Geen dagh soo droef versleten, als my nu de alder blijste gaet.
 Want steeds ging 't na mijn lust.
 O! 'k leefde soo gerust,
 By *Bacchus* volle glasen,
 En sorghde nergens veur,
 Als om die uyt te blasen,
 Nu is al de vreughde deur.

3 Waer dat ick quam, ick wierd gedient,
 Ge-eert, en voort verselschap met een goeje Rotterdamsche vrient,
 Of Fransman, en daer by
 Verginjes leckerny,
 Dat dee mijn vreughdig leven.
 Geen Konings rijkdom, wouw
 Ick (voor dees wellust) geven,
 Die 'k nu missen moet (door trouw.)

4 Want ga 'k (nu eensjes) hier of daer,
 Stracks volgt my op de hiele Giert, en maeckt een groot misbaer.
 Sy komt al schelden aen.
 Soo seeper, 't zel wel gaan,
 Sel jy de kost hier halen?
 Segh schelm, segh schavuyt?
 Flucks hier niet lang te dralen,
 Pack jou voort ter deuren uyt.

5 'k Gae sluypend als een dief slechts deur,
 En meen sy is te vreden, maer 'k moet onderweeg noch houden veur,
 En t'huys weer aen de ploegh,
 Ia wercken dat ick swoegh,
 Dan 's avonts (mat van leden)

Wil ick (gelijck 't behoort)
 Mijn lijf tot rust besteden,
 Maer word' 's nachts te veel gestoort.

6 Ia, meest (in 't soetste van mijn slaap)
 Begint het Kint te graeyen. Dan ist: Lustig, repje op eens *Jaap*,
 "Kom brengh de lamp eens hier.
 "En set de pap op 't vyer.
 "Of 't kint heeft niet gedroncken.
 "Ay, brengh de pijp-kan mee.
 Daer staen ick dan te proncken
 Inde kou, een uur, of twee.

7 Och! mocht ick eens weer (als ick pleegh)
 Die vrye staet herleven, nooyt mijn yemant in die banden kreegh
 Want min, dat is bedrogh.
 Voor toont het schoon, maer och!
 Van achter vol afgrijsen.
 Dies schuw hun als de Pest.
 Maer vryheyt moet ick prijsen.
 Ongebonden is het best.

M. Waltes.

**Treur-ghesucht *Van de Princes Royael*, Over de Doodt van haar
Gemaal Prins Wilhelmus Van Orangie.**

Stemme: *Ghy Heyligheydtjes, &c.*

MOet ik dan in een zee, van druk en droefheit smoren?

Zal nimmer mijn verdriet en jammerlijck ellendt,

Eens loopen op een endt?

Zal noyt den Hemel dan mijn deer'lijk klagen hooren,

2 Zoo mach ik wel de uur en droeve tijdt betreuren,

Dat ik ter Werelt quam, of dat de wreede doodt,

Zijn spitze pijl niet schoot,

In deze borst, die noyt geen blyschap mach gebeuren.

3 Eer dat ik al te streng deez' rampen quam te dragen,

Die myn het bange hert door al het wee geklagh,

Schier barstne doet; ach, ach!

Mijn leden zijn te zwack, om al dit leet te schragen.

4 O bitter noot-lot! kost ghy niet genoeg verwerven,
Toen mijn heer Vader zoo voor *Witthal* sterven most?
En *Stuarts* Zaedt gedost,
In rouw, meê uyt het lant in ballingschap most zwerven.

5 Most ghy u helsche lust en felligheyt gebruycken,
Aen deez' doorluchte Prins? mijn Man en waerdste kroost;
Waer uyt ik al mijn troost
Kon scheppen, die nu laes! te deerlijk raeckt aen 't duycken.

6 *Wilhelmus* ach! mijn Zon, mijn leven, geen van allen
Het lijden dat ick heb gesmaeckt, trof nooyt mijn hart
Met zulken zwaren smart,
Als deze, nu ghy dus ontijdigh komt te vallen.

7 In Atrops dood'lijk net, die u te vroeg gaet slepen,
Nae Delft in 't zwarte Choor, by u heer Vaders rif;
Ach! had mijn dit vergif
Voor u, o *Fredricks* Zoon, het leven wech gegrepen!

M. W. de Jonge!

Op 't Hoedtjes maecken.

*BEleefde Maaghden kom, en helpme kransjes cieren,
 Op dat dit leughdigh Lijck sijn laetste eer geniet.
 Vlecht Palm, en Roos'mereyn, en Roos, en Angelieren,
 Na 't oude Landt-gebruyck, dat ons de plicht gebiedt,
 Laat ons een Roosen-hoed, van blom en kruyen meng'len,
 Ey! hecht de Lovertjes, de Zon, en silv're Maan,
 En Scheepjes, Lelyen, de Star, en blinckend' Eng'len
 Ruytertjes, Pissebed, aen roos en palm-blaen,
 Dat hoedje ciert het hooft, wie sal het Doodt-kleet cieren?
 Met strick van palm en kruyt, en stroyen 't silv're zant
 Op 't geur'ge Roosmereyn, volmaeckte lieve Dieren,
 Ey! plant dit Ruyckertjen, in d' afgeleefde handt.
 Nu heeft dit versche Lijck sijn laetste lijf-cieraet
 Heb danck, beleefde leught, de zegen steun u staet.
 M. Keusers.*

Graf-Schrift.

*Hier rust dien Heldt van GALEN, die Oranje
 Veel diensten deed' in d' Oorlogh tegen Spanje,
 Die in de Vree, de vrede heeft gekust,
 Die in de krijgh, sich weer in 't harnas rust
 En 't leven liet, doe hy der Britten zegen
 Tot tweemaal toe verkleent had door den degen.
 M. Keusers.*

N. M. V. D. Geboorte-wensch.**Stemme: Gruselle, 'k bid u toeft.**

GELuckigh is dees dagh,
 Door dien ick wenschen mach
 De Hemels-goon, aen u geen tegenspoet
 Op aerden geeft, maer al gelucken moet
 Langh leven in dees tijt,
 En Craesus schat ghy hier deelachtigh zijt:
 En naer dees eeuw, dat ghy meught smaken

Al het Hemels soet
 Vol vreught in overvloed.
 2 Niemandt u dat belet,
 Want 't is Godts wil en Wet
 t' Verkiesen u tot sijnen erfgenaem:
 Ghy zijt de gene, waer van dat de Faem
 Seght, geen Pluto sal,
 Noch Atrops pijl, u eenigh ongheval
 Oyt brengen aen, want ghy leeft Gode
 Hier op der aert,
 En zijt hem lief en waert.
 P. W.

Ys-Zieke.

Toon: Jeanneton, of Hendrick zou, &c.

HOe Konfrater zitje hier
 Als een dorren droomer?
 Als een oud man by het vier?

Kijk eens uit, 't is zoemer;
 Zomer voor een jonge maat,
 Zomer is het op de straat;
 Maar, om recht te noemen,
 Zomer zonder bloemen.

2 Ziet, ai ziet het Maantjen staan
 Aan den blaauwen Hemel!
 Ziet eens 't volk ten *Yze* gaan!
 Zie, wat al gewemel!
 Krijg u *Schaatzen*; laat het vier;
 Neem met my eer wat plaazier:
 'k Zou niet willen weten
 Dat 'k zou *Krimpert* heten.

3 't Is te vroeg na Bed te gaan,
 't Is noch maar tien uren;
 En trek ik mijn schaatzen aan
 't Zal tot eenen duuren;
 Wel *Konfrator* wacht dan niet,
 Ziet wat ons het weertje biet,
 Laat het viertjen blijven
 Voor de oude wijven,

*Wie ziet hem voor geen Drogert aan
 Die 't viertje gaat voor 't Ys beminnen,
 Terwijl de tijd niet geeft tot jongeliéns vermaak,
 Als 't spiegelgladde Ys, en juist een lichte Maan,
 Den Noorman, zeidmen, heeft de schaatzen gaan verzinnen,
 Dat acht ik 't aldernutst, ten dienste van de zaak.
 H. Zw.*

Vier- en Bier-Ziekke.

Toon: Het Maantjen scheen zo helder.

*LOop Vrijers loop ten Yze,
 Loop volgh al me die wijze.
 Loop maak daar me goe chier.
 Loop met u Narre-Peertjen.
 Ik hou me by het heertjen,
 En warm my by het vuer.*

2 *De Amsterdamze Maagden*
Nooit beter ding behaagden,
Als 't zwermen op het *Ys*:
Haar *Schaatsjens* vinnig snijden,
Haar voetjens ziet men glijden,
Een yder trorst om prijs.

3 Wel vrijers die zulk speelen
Veel zoetheid schijnt te deelen.
Voeg u *ter Maagde-Baan*;
Zy schijnen wel te gragen,
Doch durven 't u niet vragen
Met u ten *Ys* te gaan.

4 Wel gy *Ys-Ziekke* lieden,
Die 't viertjes schijnt te vlieden,
Ik gon u zulke vreugt;
Maar 't *Rotterdammer Teugjen*
Daar neem ik van mijn meugjen,
Dat doet my beter deugt.

*Terwijl dat Grootváár zyn de leden stijf en stram
 Past hem het alderbest een vyertjen voor sijn scheenen,
 En 't pulletje met bier steeds tussen sijne beenen,
 Zo smeert hy hem te recht en word niet licht heel lam.
 H. Zw.*

Treur-sangh, Over de Doodt van sijn Hoogheydt, Prins Wilhelms.

Stemme: De middagh Zon gaf geen gebloos, &c.

WAt Noorde wint en bulder-buy
 Doet Neêrlandts stengen kraecken?
 En dwinght dat men een Schip vertuy
 Dat noyt in onweers braecken,
 Noch Ree, noch Zeyl, noch Wimpel-streek,
 Noch poort, noch kluyts deed drijven.

Noch vyandts macht, noch wapens weeck,
 Moet in dit onweer blijven.

Het sinckt, men pomp, en putst vergeefs, en ach! ter nauwer noot,
 Soo bercht sich 't Vorstelijck gesach, en redt sich met de boot.

2 Soo treurt de Haagsche hovelingsh

En Neêrlants oorlochs stijlen,
 Nu WILHELM als verschovelingh
 Van 't licht ten graef doet ijlen.

De Burger-man vloect *Atropos*,
 En swemt in bracke tranen,
 Het nooyt vertsaeghde krijgshvolck, los
 Hoofdigh, swieren treur-vanen.

De bloedige *Bellona* treurt om sulcken oorlochs Leeuw.

De Lely, Roos, en Bock, en Beyr, en Mars vervloect dese eeuw.

3 Een Werelt vol gewoel, gedrangh,

Begaf sich op de paden
 Van Haagh en Delfsche wandelgangh,
 Doorluchtighste GENADE.

Soo viert men u Lijcks laetste eer,
 Elck Paert met pronck behangen,
 Schuymbeckende beschreyt sijn Heer,
 Der Staten staet bevangen,
 Met droef heyt volgen 't Zege-lijck, en dragen rouw in't swart;
 Maer sijn Princes en Moeder lief, die dragen rouw in't hart.

4 Men viert een bodt van Adeldom
 Nae 't graf sijn ancker kusten,
 De Kabel haalt men wederom,
 Maar 't Ancker blijft'er rusten.
 De Werelt met verwonderingh
 Die sach die Son verdwijnen,
 Waer dat die Son voor ondergingh,
 Die Son die noch sal schijnen
 In 't graf met glimp van zegen-praal, sijn eer en faam die sweeft
 Gelijck de windt de werelt door, soo ver als menschen leeft.

M. Keusers.

Laetdunckende Wandelaer.**Toon: *Doe het Orpheus Bruyloft was, &c.***

EEns doen de bruyne Wolck-godin,
 Met duyzenden van oogen,
 Haer kleedt geciert had nae haer sin,
 En de bestande boogen
 Van 't hooge Hemelsche gebouw,
 Haer stralen neder sonden:
 Doen heeft de grijse vorst der kouw
 Sijn dwingelandy ontbonden,
 En heeft in 't zuyer soet *Euroop*, bemuurt de zilv're stroom,
 De aerde in het wit bekleedt, vergrijst de groene boom.
 2 Het Somer swoele Oosten blies
 Met guure Winter-buyen,
 Wanneer den Hollander en Vries

Op schaetsen aen quam kruyen,
 Bond' ick mee, als de Ieught gesint
 Het ry-tuygh aen de voeten,
 Met seecker Maeght, van my bemint,
 Daer my een kindt gemoeten,
 Dat al mijn ad'ren blies vol vyer, 't bloet raeckten aen de zoo,
 Mits hoorden ick een bly gelach, een lach van *Cupidoo*.

3 Om dat hy in mijn jeughdigh bloet
 Een gloet van *AEthnas* voncken
 Gesticht heeft, dat mijn geesje doet
 Verliefde suchjes roncken
 Al slapend, mijn verhoopte Bruyt,
 En 't machtigh Minne-Gootje
 Lacht nu mijn droeve klachjes uyt,
 Ick sweer u *Cupidootje*,
 Indien ick u eens grijpen kan, by u gekruyde hoofd,
 'k Sal u, als ghy de Minnaers doet, van sin maken berooft.
M. Keusers.

Wispelturige.***Stemme: Prins Roberts Mars, &c.***

SAI Celimor alleenigh dan
 Dus leven sonder min;
 En sien hoe ellick Harder an
 Sijn lieve Veldt-godin,
 Vaeck bied met aengenaem gelaet,
 Sijn milde minlijckheydt,
 Wt liefde, neen! het gaet hoe 't gaet,
 Ick moet mee aen de Meydt.

2 'k Heb langh genoegh alleen gedwaelt,
 Dies wil ick my wat spoen,
 (Terwijl de gulde *Phaebi* daelt,
 En schuylt sich achter 't groen)
 Mijn Vee te drijven in de Stal,
 Op dat ick, eer den dagh
 Verdwijnt, gints in dat Klaver-dal
Lusinde vinden mach.

3 Sy is de geen' die al mijn leet

In vreughd verkeerē kan,
 Maar 't slimste dat ick van haer weet;
 Dat zy met alle man
 Zo heult, wanneer zy van my is,
 En noot somwyl een Rey
 Van Herders, 's avonts aen 'er Dis
 Met minnelijck gevley.

4 Waerom ick haar wel schuwen zou,
 En gaan weer by *Sytreen*,
 Die haar noyt, 't zy in vreughd of rou,
 Met elck soo maeckt gemeen:
 Maar is staag besich hier of daar,
 Tot queeking van haar Vee,
 Zoo dat ick nimmer, hoe ik haar
 Ook zoek van stee tot stee,

5 Kan raken tot mijn volle wil:
 Dies ik mee van haar keer,
 En voeg me by schoone *Amaril*,
 Die gints komt dalen neer.
 Met hare Lamm'ren van het top
 Des berghs, in 't vlakke pleyn,

Om die te laven et het sop
Der stralende Fonteyn.

6 Maer by haar sien ik *Gredelij*,
Haar Moeder, die wel lijckt
Een Speelgenoot van *Proserpijn*,
Zoo euvel als zy kijkt.
Wanneer ick met dat zoete dier
Wat spelens ben gezint:
Dies ick om 't oud-wijfs knorren schier
Verlaat haar, lieve kint.

7 En voeghme weer by *Carileen*;
Al is die Herderin
De schoonste niet van lijf en leen,
Dat schaet niet, ick bemin
Haer dienstbaerheyt, die sy betoont
Den Hemel, en het Volck,
Och! of dat soet Bruynetje woont,
Daer sy haer Geytjes molck.

8 Gints aen de Beeck, ick loof wel ja,
Sy sey 't lest tegen my,
't Was by de hut van *Amira*,

Gelegen aen de zy
 Van 't zuyder-velt, daer 'k onlanghs staen
 Te prate quam, soo dat
 Ick heel de boodtschap, die ick aen
Clarinde had, vergat.

9 Het geen my moeyde, maer 't is goet
 Dat ick dat nu bedenck,
 Ick peur soo strack op staende voet
 Na haer, die door 't gewenck
 Haers oogen dese borst ontvonckt:
 Het is *Clarinde*, die
 Soo schoon in mijn gedachten pronckt:
 Het is *Clarind*, om wie

10 Dat *Chelimor* sijn Vee verlaet
 Aen dese vette Wey,
 Om wiens gelaet en soete praet,
 Ick my tot haer berey:
 Dus wil ick dan voortaan gezwind
 Verlaten al de rest,
 En houme by mijn lief *Clarind*,
 Want een by *Een is best*.

M. W. de Jonghe.

Advys Voor een Laken-verkoopers Luyffen.

VRIENDEN wilt geen Laken laken. 't Laken lake baart verdriet,
Voor die 't Laken lake Laken, en van 't Laken winst geniet.

Advys Voor een Kleermakers Luyffen.

De *Kleeren doen eeren*. Wie sal dan met recht// laken,
Die de kleeren, met eeren, voor Heeren, vrouw en knecht, maken?

Samen-Spraak. Van Bacchus, Toback, en Vulcanus.

BACCHUS.

Vergifte Vrouwen-plaag, wat braeckt gy sware rampen,
 Fy! Mijn gezicht verflaeut van ongesonde dampen,
 Wie heeft u hier gedaeght? vertreck o helsch fenijn!
 En berg u, geen Toback en dient 'er by de Wijn.
 Ick, die de ziel verquick, en suyver alle droefheyd,
 Of schoon het treurigh hart beklemt als in een schroef leyt:
 Keel-droger ga van my, wijck voor de Wingerd-heer.

TOBACK.

Wijck voor de Wingerd-Heer? dan krenckten ick mijn eer.
 Ey! waarom Rasend-hoofd, soude ick dees Kamer ruymen?
 Vw' harssens zijn ontstelt, gy steekt vol quade luymen,
 En waar 't my spreekens waard, ick toonde u metter daadt,
 Dat mijn heylsame plant uw' sap te boven gaat.
 Wat is u daaglijks werk als sinnen wech te roven!

Met dampen van uw' vocht verstanden uyt te doven?
Te verwen 't aenghesicht met ongesonde kleur?
Te sturen op den reys, maar door een achter-deur?
Te legen Kas en Beurs? eer 't iemand wist te dencken,
Men voelde dat uw' kracht kon hart, en lever krencken;
Fy! Mensche-beul, swijgt stil, uw' reden zijn hier uyt,
Swicht dan, verdroncke Beest, swicht voor mijn edel kruyt.

BACCHUS.

Waanwetende, die zijt recht tijdt-verdrijf der Gecken,
Het gaat met u, gelijk het doet met vunsse drecken,
Hoe meerder datm' u roert, hoe meerder datge stinkt;
En danst in 't schoon kristal;

TOBACK.

En danst in mensche-koppen.

BACCHUS.

Durft gy de kracht des wijns, en haar geprese droppen,
So schendich tegen-staan? een ieder tree te baan,
En velle een vonnis, sie, daar ginder kooft Vulkaan,
Die schey ons.

TOBACK.

Maar die Broer heeft 't keele-gat vol voncken,
Die hou het met den wijn, en is schier eeuwich dronken.
Dan evenwel 'k hou stant.

VULCANUS.

Waar heenen met u twee?
Gaat vry alwaar 't u lust, Vulcanus die wil mee.

BACCHUS.

Ey, die soo menichmael, o Smit van alle Drogen!
My hebt den huyg gelicht, met ongeschuymde kroesen,
Aenhoor mijn reden doch; wy zij hier bey geraeckt
Met wederplaag, en elck sijn tegen-schennis braeckt:
Dees Heer van smook en quijl, die self het vruchtbaer telen
Belet, en droogt het saat, die 't aardich gorgel-quelen
Versiet met hesicheyd.

TOBACK.

Vulkaan, o ja! die Heer
Van d'edele Toback, die stoot de smaak om veer
Van Heerschop Bacchus, en, in spijt van sijnen Swavel,
Ick hou 't met mijn Toback; wen een gesonde Snavel

Vytgolleft blaauwe roock, geen mensch so luckich leeft
 Als hy, die, zijnde op aard, 't hoeft in de wolcken heeft.
 Maer nu, ick sta het toe; hy toon sijn waerdicheden,
 En ick de mijne, ghy zult als een Rechter treden,
 En openhartigh, en oock onpartijdich zijn,
 Wat beter dient geacht, Tobackjes, of de Wijn.

BACCHUS.

Wy hebben een versoeck.

VULCANUS.

Wel aan, men zal u hooren,
 Een ieder spreek voor 't sijne, en sonder haat of toren.

BACCHUS.

Ick ben het heylich bloed, dat uyt de Druyven leekt,
 Ick ben het krachtich nat, dat vuyle luymen breekt,
 Ick ben het dierbaer vocht, 't welck ongetemde sinnen,
 Door mijn vergode dau, en zielen weet te winnen.
 Men viert my als een God, gelijk ick waerlijck ben
 Een God, die op de aard geen groter God en ken;
 Geen Paus, geen Keyser, noch geen moed'gen Septer-drager,
 Geen Prins, geen Vorst, noch Graaf, of zijn in machten lager,

Als ick in machten ben, ick dwingse na mijn wil,
Por ickse tot de vree, flux zijn de wapens stil,
Of lust my haar den krijg te volgen doen, men slecht 'er
Geheele Steden, dan, dan woeltmender, men vecht 'er,
En d' oorlogs-trom verweckt, en parst tot moordery,
De vader doodt den Soon, en 't past 'er al op my.
Wanneer ick, in de vree, soeck harten op te halen,
Dan stuur ick slegs in 't oog der Vorsten mijne stralen.
De Goden koest'ren my, ick ben haer liefste kind,
Geen mensch so harsse-loos; die niet mijn smaack bemindt.
Is iemand al sijn vreughd, in vryery, ontvloten,
Die kere sich na my, ick zal sijn sinnen noden
Tot nieu vermaack, ick zal hem schaffen tong, en raadt,
En brengen, vry van ramp, in een gewenschte staat.
Wilt gy, goor-gierigh blad, by my u vergelijken?
Gy, die voor 't slimste vuil de vlag sou moeten strijcken?
Die niet en ken dan quaad durft strijden met het goed.
Ick sweer 't u, o Toback! en segge, uyt mijn gemoed,
Dat gy niet anders doet dan blijdschap af te keren,
Door sware, en swarte slijm de longen uyt te teren,
Den buyck te slappen, en men tast het met de handt,

Dat gy baart kettery, dies werdge steeds verbrandt.
 Iupijn had, in sijn Zaal, als Oppergod der Goden,
 De Goden altesaam, door sijne Bode, ontboden,
 Vulkaan, gy waart 'er oock, die, onder 't vrolijck zijn,
 V dapper had gevuld met spijs, en goede wijn;
 Gy weet hoe 't u bequam, in 't hoge Hof, te smoocken,
 Daer sach men d'edelheyd van sulcken kruyt te roocken,
 Iupijn vergramde sich, en, op den selfde stont,
 Hy blixemde u de pijp, en stinck stanck van den mondt.
 Wat zal de goe Toback hier tegens inne voeren?
 Ick meen dees reden hem den hoogmoed zullen snoeren,
 Swijgt Stinckert, my koomt d'eer gelijk Vulcanus weet,
 De wijsen achten u veel minder een scheidt.

TOBACK.

Sacht, Heerschop, niet te hoog, gy kunt te machtich stuyven,
 Doch, als ick my bedenck, dat doet de kracht der Druyven,
 Gy hebt een heerlijk vocht, dat in de kruynen steeckt,
 En met de wijsheyd spot, en wetenschappen breeckt.
 Wel hey! onnosle God, die Vorsten weet te dwingen,
 Te plond'ren stad op stad, met uytgerukte klingen,

En Vader-moordery doet plegen (u ten spot)
Gy velt uw' vonnis self, o al te slechten God!
Gy secht, ick droog het zaat, maar dat is valsch gelogen,
Doch waer 't also, 'k en heb nooit swaarden uytgetogen,
Ick ben van sachten aard, en ben dan wie ick ben,
Men weet dat ick, Toback, u voor geen God en ken.
Het sap so vaeck by u, doch redenloos gepresen,
Is dat der Goden dranck? neen, daer moet Nectar wesen.
Gy raest so veel van dreck, waer mee werd gy gemest
Wanneer den Bouman u heeft in de aard gevest?
Geleertheyd secht het ons uyt 't puyckst der oude Geesten;
Men neemt den vunsen dreck van vierderhande beesten:
De eerste van een Aap, en d'and're van een Leeu,
De darde van een Beer, o kancker in dees eeu!
Om u, naer eysch, te doen als Wijngerd-God verschijnen,
Men neemt voor't laetste drek van't vuylste Swijn der Swijnen;
So dra de kromme stam tot volle wasdom kooft,
Men trap u met de voet; wat dient 'er niet geschroomt,
Als sulcken fellen God, met omgekeerde sinnen,
Het jammerlycke breyn der menschen weet te winnen?
D'een toont dat hem de Wijn toomt als sijn eygen Knaap,

En speelt de vuyle rol van een mismaakte Aap,
En vormt sich tot een beest met averechte sprongen,
Een ander, als een Beer, die lickt sijn eygen jongen;
Een ander, slimmer noch, met brollen en geschreeu,
Rukt 't Ruyntje van de Stal, en tiert gelijk een Leeu;
De leste spuwt sijn ziel, soo dat men licht ken mercken
De krachten van sijn God; hy koort gelijk een Vercken.
En knort en braakt, en werpt sich selven, en den geest
In 't uyt-geslingert vuyl, en is een galoos beest
Geworden, door den Wijn, die hem so verr verheugden.
Sie daar, beschete Vriend, de lof van uwe deughden.
Verleyder van de mensch, dat zijtge, en anders niet,
Die u te vierich viert, die baart sijn ziel verdriet.
Vw' reden, door den dranck, zijn al te verr getogen:
Gy wilt my schenden met een afgerechte logen,
Maar dat 's den bot gegalt, wel nu, ick geeft 't u toe,
Iupijn die was den roock van mijn Verinis moe,
Hoe quam het? door sijn vrou; had Iuno wel geweten
De krachten van myn kruyt, Iupijn had niet gesmeten
Het pijjjen in de lucht, waer uyt Vulcanus soog,
Maar had Toback geplant self op den Hemel-boog;

Oock quam de Donder-God noch sellef tot belijden
 Van hevige haasticheid, en, om sijn haat te mijden,
 So dra was niet mijn kruyt gevallen in het West,
 Of 't heeft door Goden sorg sich in de aard gevest,
 En heel de Wereld door; geen boosheyd ken my kneusen,
 Een ieder, om het meest, mijn lieve struyck wel neusen;
 Wel dan rampsalich God, die droncken zijt, en sat,
 Acht gy uw' swavel-teug, ick acht mijn kost'lick bladt;
 Apollo suygme wel, en weet 'er van te singen;
 De musen haten u, als vol veranderingen,
 En was 'er aangenaam d'onaangename Wijn,
 Gewis haar hypocreen en zoud geen water zijn,
 Hy prijs die ken uw' vocht, maar 't staat u wis te vresen,
 Geen menschen kunnen 't doen, of 't zullen dronckerts wesen.
 Een Bock uw' macker is, hout met dien Bock gemack,
 Want ieder weet genoeg de krachten van Toabck.

VULCANUS.

't En is niet in mijn macht, en ken u geensints scheyde:
 Ick hebbe u bey gehoord, maer ick bemin u beyde,
 Tobackjes zijn my lif, lief desgelijks de Wijn,
 Al zoud ick Aap, of Leeu, of Beer, of Varcken zijn.

J. Bara.

[Het geestigh pronckje van de Ieught.]

O eenigh voedtsel van mijn Ieught, &c.

*H*Et geestigh pronckje van de Ieught,
 Is hier ter werelt al mijn vreught,
 Wie vierden opt een Aertsch-Godinne?
 Als ick dees uyt de karcht mijns sinne,
 Siet ick min, siet ick vry, siet ick dien, siet ick waeck,
 Siet ick acht, siet ick eer, siet ick kniel, siet ick blaeck,
 Siet ick stoock, siet ick smoock, siet ick bit,
 Siet ick loop, siet ick draef, siet ick slaef, siet ick wroet,
 Siet ick draegh, siet ick kruy, siet ick sleep, siet ick doet,
 Voor die mijn geest besit,
 O Voester van mijn hert,
 Geneester van mijn smert,
 Een die ick met een krans wil kroonen,
 En met plicht van deught beloonen.
 2 Hemels Diaentje, mijn vermaeck,
 Mijn soetste vreught, mijn levens-baeck,

Mijn vrye eenigheidt, hier buyten,
 Dat trots mijn, als een Roos wil spruyten,
 Soo vol daus, soo vol saus, soo vol geurs, soo vol jeughts.
 Soo vol groens, soo vol soets, soo vol kleurs, soo vol deughts,
 Soo vol heyls, soo vol lichts, soo vol glans,
 Soo vol sins, soo vol mins, soo vol saets, soo vol blats,
 Soo vol vruchts, soo vol ents, soo vol soo vol aerts, soo vol nats.
 't Behagen van Ionghmans,
 Eerwaerde Nimf, verklaert,
 In 't duyster, mijn op aerd',
 Want ick acht u geflickert glansje,
 Boven 't soetst' van 't Maegde-kransje.
 3 Ghy sijt begaeft met 't schoonste schoon,
 En hoogh beglanst tot *Iovis Troon*,
 Ha! eenigh pronkje van dees werelt,
 Dat met 't heylsaemst' is beperelt,
 Met gesteent, met gebeent, met groen kruyt, met soet gras,
 Met gefruyt, met gespruyt, met geblomt, met gewas,

Met gestrick, met gequick, schoon verciert,
 Tot een roem, tot een lof, tot een eer, tot een deught,
 Tot een lust, tot een liefd', tot een rust, tot een vreught,
 Om 't hooft belauweriert,
 Lof die een Maeght soo eert,
 En tot haer dienst verneert,
 Ach! schoonste Herderin ter weyden,
 'k Wensch u aen mijn zy te leyden.
 4 Aertsch Engelin vol geestigheyt,
 Wtmuntend', wijs, in u beleyt,
 Van lijf, en leden, net besneden,
 Wt den geest werdt aengebeneden,
 V gelonck, u geflonck, u ghelaet, u gepraet,
 V postuur, u ghebiet, u omganck, u ghewaet,
 V manier, u ghevier, in u Staet,
 Van het Hof, van het Lant, van het Strant, van het Wout,
 Van de Bron, van de Beeck, van de Vloet, van den Wout,
 Tot in den hooghsten graet,

Geen waerder onder Son,
 Daer ick vermaeck aen von,
 Als hier aen u mijn dertel leven,
 Die 'k uyt liefd mijn Trou wil geven.
 5 O ghy *Princes*, uytmuntend' Beelt,
 Met my hier aen den *Rijn* gheteelt,
 Ha! gheen *Diaan* noyt soo galjaerdigh,
 Als ghy Nimf, den Hemel waerdigh,
 Ach! mijn Lief, ach! mijn trou, ach! mijn Vrou, ach! mijn lust,
 Ach! mijn troost, ach! mijn hulp, ach! mijn wil, ach! mijn rust,
 Ach! mijn wensch, ach! mijn schat, ach! mijn goet,
 Ach! mijn hert, ach! mijn ziel, ach! mijn geest, ach! mijn licht,
 Ach! mijn spijs, ach! mijn dranck, ach! mijn dienst, ach! mijn plicht,
 Door de *Natuur* ghevoet,
 Ick bou op 't fundament,
 Van ons liefd sonder ent,
 Ick sie ons t'saem haest een soet Paertje,
 Yder mint soo sijn Evenaertje.

Vastel-avond Deuntje.***Toon: Kond ih durch tou lusten fliegen.***

HEy van daegh is 't Vastel-avond,
 Riep *Hans Bremers Katelijn*,
 Die nu niet sijn geest hoogh-dravent
 Toont, moet wel een Droogert zijn:
 Komt hier uyt ghy Snaack der Snaken,
 Wilt nu vreemde fratsies maken,
 Die geen klucht noch pots en doet,
 Is een door of slechten bloet.

2 *Melis* die zel turfjes rapen
 Met sijn handen op sijn gat,
Truytje blijfter by staan gapen,
 T'Wijl zer graag 't bescheyt van hadt:
Jan en *Floor* tyen an 't rekken,
Pleuntje riep, sie dat sijn gekken,
 Vast gebonden been an been,
 't Gaet met Vastel-avond heen.

3 Lustigh *Uylenborger* quankjes,

Gaet nu sitten voor de deur,
 In de Stoep of op de Bankjes,
 Met een wit Schorteldoeck veur:
 Laat de Meysjes komen vryen,
 't Is altijd geen tijdt van lijen,
 Geeft haer 't Ia-woort doch wat dra,
 Menigh hart verlanght'er na.

4 Moy *Maigrietje* met haar Neeffe
 Speelde t'samen pannetje vet,
 't Neeffe loerden op'er schreefje,
 En hy wierp'er op het bet:
 Wat dat Paartje daar bedreven,
 Wil 'k je te bedencken geven,
 Schoon Ionckvrou behoudt u kleur,
 'tGingh met Vastel-avond deur.

5 Bruyn *Susanneke* ruylden 't rockje
 Voor [*Karst*]iaan de Backers broek,
 Doe gingh *Livertjen* en *Lokje*,
 Met malkanderen om een hoek,
 Met malkand'ren om een praatje,
 Door menigh Steeghje, Slopje, Straatje,

Tot se quamen wel te pas,
 Daar het vryen veyligh was.
 6Als de Rok en de Broeck vernamen,
 Datse waren heel t'onrecht,
 Soo krakeelde sy te samen,
 En daar rees een hard ghevecht,
 't Was te wonderlijken wonder,
 't Rokje boven, 't Broekjen onder,
 't Rokjen heeft de Broek vermoort,
 Noch bleef 't Broekjen ongestoort.

7 Hey sa, daar is 't rechte Sotje,
 Met de vossen-steert op 't gat,
 En die speelt op 't Rommel-potje,
 Sa, moy *Elsje*, geeft hem wat:
 Laat hy voor u deur eens singen,
 d'Een sal spelen d'aar sal springen,
 Om een oortjen of een duyten,
 Vastel-avond is haast uyt.

S. P. L.

*Minnaars klacht.**Toon: Schoonst' Angelette.*

SUlt gy gestadig altoos even straf,
 Dus ongenadig my staag keeren af,
 Sal nooit mijn smarten
 V gaan ter harten,
 V wreede parten
 Helpen my in 't graf.
 2 't Lijkt of medoogen en ootmoedigheyt
 V is ontvloogen, 't geen mijn ziel beschreyt,
 Maar ach! dees plagen,
 Die u behagen,
 Sult ghy beklagen
 Door u snoo beleyt.
 3 Ik die u kende voor mijn Afgodin,
 Wilt ghy my senden door u wreede sin,

In 't diepst' der graven,
Zijn dit de gaven
Voor all' mijn draven,
Felle Moorderin?

4 O! al te wreede straf, ha! stuurse Maagd,
Seg eens waer mede heb ik u mishaagd,
Dat gy dus vinnig,
En heel uytsinnig,
My soo onminnig
Door u preutsheydt plaagd?

5 Is 't u believen wel, 'k u voort aan
Hier in gerieve, en met droef getraan,
Mijn boesem spoelen,
Om soo te koelen
De brant die 'k voelen
Moet, en 't hart doet braan.

M. W. de Jonge.

Bedroge meningh.***Voys: Broertje maat wat zytmer van.***

WEL maatje lief wat sytmen nuw,
Van ons gemene saaken.
Hoe ist: benje voor 't selschap schuw,
Of wil de wijn niet smaken,
Elenbaas wat schorter aen: dat je roode kaken,
Zijn vergaan: of is de Bol,
Op de loop of op de rol,
So ist verbruyt: met schip en schuyt so hangter d' armme drommel uyt.
Nee broertje lief dat schorter niet,
De kop is niet op rollen,
Maar dat mijn 't een of 't aer verdriet,
Schier doet de sinnen hollen:
Maatje dat onken ik niet, maar het selje bollen,
Soo k'je segh: hoe sleght en kaal,

Ikker of quam nouw lest-mael,
Ia 't is verbruyt: &c.

De droes wel makker watje segt,
Hoe is dat by ekomen,
Wel vrijer benje nogh soo sleght,
Wel 't schijne seper dromen,
Laatje jou nogh by de neus (ja wel 't is ommekomen),
Lijen van de een of aer,
Soo isset met jou lieve vaer,
Al heel verbruyt: &c.

Maar hoor eerst kijf dan heb ik schult,
Hoe dat ik ben evaren,
Ik wed' je myn beklagen zult,
In plaats van soo te baren:
Seker Jufferlijck je weet souw onlangs verjaaren
En ik wist het regt beschyt,
Van de maand, en dag, en tijt,
Maar 't is verbruyt: &c.

Dat meer k'had haar zoo belooft,
 Ik souw de bot vergallen,
 Ia: 'k heb men selfs schier uyt eslooft,
 En nu ist niemendallen,
 Wijl k' me schandig heb vergist: tis om me te mallen,
 En neem seventhien voor ses,
 Weet-niet kan zoo mee zen les,
 Dogh 't is verbruyt: &c.

Daar was geen trotser in de Stadt,
 Bloet k'meende soo te smullen,
 Een taart op 't minst, of beeter wat,
 Sy wel op schaffien sullen,
 En dat voor een slegt vermaen: lustigh eens te pullen,
 't Dogt me seeker goet avans,
 Voor wat rijms de vette schrans,
 Maar 't is verbruyt: &c.

Iaa wel ik springh schier uyt me vel,
 K' souw wel me reusel rijten,

En soo't niet betert k'sweer ick sel,
 Me selfs de keel of byten,
 Soo te missen tis te slegt 'k souw me selfs wel smijten
 Want voor zoo een vette slemp,
 Krijgh ik nouw maar spot en schemp,
 Och: tis verbruyt: &c.

Nouw Broertje wel wat segjer van,
 Heb ik niet dubble reden,
 Dat uyt me wesen merken kan,
 Ik niet ben wel te vreedden:
 K'wist wel dat ik had gelijk soo k' je maar gaf reeden
 Maar het spijt me wel te deeg,
 Dat me mist die vette veeg: Dogh tis verbruyt: &c.

*Terwijl ik inde Lugt vast timmerde Castelen,
 En vlamden op de Taart, die nog te geven stont,
 En nog was onverdiend, vergeet ik op te veelen,
 Wanneer men dansen souw: en houw doen luyst men Mont.*

Toen het tijdt om te spreken was.

G. Verbiest.

[O nooit-volprese leen!]

Je fui vótre beauté, &c.

O Nooit-volprese leen!
 In wien de vrolijkheen
 Van *Junos* praal-ziraazjen staan ten toon,
 Die dwingen kon de dapperste aller Goon:
 Wanneer
 Ick d'oogen keer
 Na 't lief gestalt,
 Daer gy steeds mede bralt,
 Dan roep ick: fiere *Katarine*,
 In de wereld zijn
 Oock Susters van *Jupijn*.
 2 Sach *Paris* ruggewaaart,
 O Nimf! gy zoudt op aard,
 Na sijn gevoel, des werelds parel zijn,
 Gy kreeg de vrugt alwaerdige *Katrijn*,
 Want sy

Zijn, met haer dry,
 Vergode Maagd,
 Die d' Hemel self behaagt,
 En *Pallas* in uw' brein besloten,
Juno in den pronck,
 En *Venus* in 't gelonck.

3 Puyck-pronckje van de Stad,
 Die d' heele wereld vat,
 Waer door het jagt-rijck *Amstels-Stroompje* stroomt,
 Mijn veder, Lief, uw' jeugd verwellekoomt,
 O Vrou!
 Voor wien ick zou,
 Met ziel en sin,
 My hechten aen de min,
 Om wien ick roep: o *Katarine!*
 In de wereld zijn
 Oock Susters van *Iupijn*.

I. Bara.

't Ionghmans-Lof.**Toon: Nu sich ondanckbaar toont mijn &c.**

ROemwaerdige Spruytjes, cieraetjes der werelt,
 Deftigh gebloosjes vol jeughdige dou,
 Glansjes, en Kransjes gantsch aerdigh beperelt,
 Sinlijck, en minlijck, gestrickt met de Trou,
 Geestige geesjes, dartel in de Min,
 Vol geyle queesjes, soet naer yders sin,
 V eeuwighduerend' lof, munt bovenal,
Phaebus bestraelt u daer 't noyt duyst'ren sal.

2 Hertjes besoetelt ha! schrandere sinnen,
 Fackels der Maeghden in 't duyster geschijn,
 Helden te velden wie sou u niet minnen?
 Pronckjes trots pronckjes die onder Son zijn,
 Begeurde fleurtyes, *Venus* eyghen kroos,
 Zijn der Messeurtjes schoonder dan een Roos,
 Der *Goden* oprecht, recht geoffert goet
 Omhelsers van het aldersoetste soet.

3 Kussende lipjes, vol brandende liefde,
 Stoockertjes om een Brandt-offer te doen,
 Heldere wereltsche Maeghde-gheriefde,
 Al het vermaken in 't jeughdige groen,
 Met een goet lachje deftigh gelaveert,
 Daer in 't soet vrachje, dat de *Min-Godt* eert,
 Of een Speel wagen, die *Diana* ment,
 Ghy zijt, O! roem, voor 't deughdens-spoor erkent.

4 Waeckende waeckers voor 't huys uw' Beminden,
 Die menigh Steeghje en Staetje bekruyt,
 Maer laes! dit haet ick, tot dat men verhuyst,
 Wilt deurtjen open, ach! wat krijgt 't hert vreugt,
 Niet, en te hope, 't perst u dert'le Ieught,
 Dan heeft de Liefd' en Min, een strijdt, in schijn:
 Doch denckt 't een van d'aldersoetste pijn.

5 *Laura* vlecht kransjes van alle koleuren,
 Voor u, O! Iongmans, op 't hoogste beromt,
 Doormengelt met kruytjes, en bloempjes vol geuren,
 Waer op dat *Phaebus* sijn straeltjes ontmomt,
 Om helst naer 't leven midden *Floraes* hof,

V hooghverheven, trots beglanste lof,
 Van *Godt Apoll'* bedout, met zegen-kracht,
 Dat u, O! *Maeghden-Rey*, mee soet toe-lacht.

[Godin, die my de sinnen// ontroert.]

Toon: Ick quam op haer Slaep-kamertje gaen, &c.

GODin, die my de sinnen// ontroert,
 En steeds om u te minnen// vervoert,
 Een hart dat sich van binnen// beroert,
 Verlieft op sulken beeld,
 't Welck een ieder de lusten ontsteelt,
 Vergoede Maaght,
 So u behaagt
 Een minne-sucht van uw' Streler,
 Ach! luyster 't geen hy klaagt.
 2 Ick streck des nachts mijn leden// in't bed,
 Daar werd dan op uw' seden// gelet,
 Bedruckt aldaer mijn reeden// ick wed:
 Dan segh ick: Ziele-dief,
 Och! o Soetertjen! hadje my lief,

Gy stelden in
 Vw' hert en sin,
 De vuurige en trouwe gloedetjes
 Van mijn ontsteecke Min.

3 Ick die met vreugd mijn plichte// volbreng,
 Die steeds in uw' gesichte// my seng
 En voor uw' straal moet zwichte// geheng,
 O! aller Maagden pronck,
 Doch een heusche en dartele lonck
 Vw' Dienaar mint,
 Isgondes kint,
 En sal haar eeuwigh besinnen,
 Soo sy 'er lust in vindt.

4 Voogdesje van mijn lievende// Ieugd,
 Dat gy doch met gerievende// vreugd
 My streelden, ick verhief uwe deugd,
 Met dav'rend sang, en liedt,
 Ha! mijn zieltje dan meenj'et of niet?
 Ick segh en zweer
 Op trou, en eer,
 Godesje dat gy 'er alleenigh

Mijn vryheyd stoot om veer.

5 Wel aen, ick my tot karremen// stel,
 En steets van u t'om-arremen// hel,
 En niet als van ontferremen// mel
 Dus klaagde, by het Y,
 Tot sijn waarde, nu droevigh, nu bly:
 O schitt're Son!
 Sey *Celadon*,
 Wilt gy uw' Harder bestralen,
 Dempt hem in liefdes bron.

I. Bara.

Op 't verjaren van Iuffrou H. I.

VERtrout niet dat men hier u armen vast sal binden,
 Noch boeyen, hier u Jeught, op 't Jaar-ty van dees dagh,
 O neen! wat banden sou men so bequaam doch vinden,
 Die waardigh waren dat u oogh haar stricken sach,
 Of datm' u jeughdig hoeft, met bloem of krans sal kroonen,
 Neen! 'k acht dat oock onnut, de reden het verbiet,

De Lely, en de Roos, die op u kaken wonen,
 Die willen dat men u, met Bloem noch Krans versiet,
 Vermits sy munten uyt, en alle kleur verdoven
 Van *Flora* bloem-cieraet, en eyscht hy geur met kleur,
 Soo moet men 't ademen van sulcke lippen loven:
 Waar dat ghy somtijts singt een aardigh deuntje deur
 Ghy maakt dan selfs u krans, en wy u dese banden,
 Door binden wenschen wy, dat ghy blijft vast gestrickt:
 In liefde, geloof, en hoop waar na Wy u verpanden,
 Tot dat d'hol-ooghde Doodt des levens strick ontstrickt.

Ruëlle.

Kvsie.

Niemant hoop ick, sal 't sich belgen
 Dat ick durf *Nectar* swelgen
 Uyt twee klipjes van Robyn,
 Daar de Schencker van *Jupijn*,

Graagh syn Kelck mee sou vullen,
Om de Goden onder 't smullen
Van haar Hemels leckerny:
Sulck een dranck te setten by.
Neem die Ambrosyne klipjes
En die Coralyne lipjes,
Maackten al de Goon aan 't woên;
Yder sou sich daatelyck spoên,
En syn hooge Zaal verlaten,
Om met myn *Clarind* te praten,
Hopend' dat een dropje nat
Van haar op sou zyn gevat,
Maar noyt God en sal 't genieten,
Want al wat 'er van komt vlieten,
Is alleenigh voor de ziel,
Die naar druck dees vreught toe viel.

Ruëlle.

Krioeling, Aan 't Amstels Vreughde-stroompje.

Stem: Koker Ianse.

LVstig Uylenborger Brakjes,
 Toontje vrolijk by de vocht:
 Wat, we moete met je strakjes.
 Mee eens springen in de bocht.
 Hy za, za,
 Fa, la, la,
 Sakker *Benjamin*, dat zijn
 Kabbeljautjes,
 Kijk, hoe gautjes
Steven slingert met sijn *Trijn*.

2 Stap wech met je zye kousjes:
 Wilt je vlugge voetjes spoen,
 Wel wat zelle deuze Smousjes
 Hier in ons gezelschop doen:
 Laat ze gaan
 Hier van daan,

Wakker *Zaar* en *Maay*, laet ons.

Met *Jan Franse*

t'Zaam eens danse:

Wil je niet: loop heen Moer Slons.

3 *Bely*, brengt een hartig kosje

Daar men eens op drinken kan;

Antje wil je mee met *Vosje*;

Voegje lustig by de Man:

Jochem nu,

Hoe dus schuw:

Albert geef je geen geluit

Op je *Veeltje*;

Waar blijf nu je *Bas* en *Fluit*?

4 *Gerrit*, hoe zet 't met je lokke,

Zeg, hoe heb je 't in je zin,

Moet je dan juist altijd trokken:

Wel daar vaart de *Drommel* in:

Dat 's een keeltje,

Lustig *Heyn*,

Volg den treyn,

Toontje vrolik by de luy:

Eld' wat 's ditte?
 Is dat zitte?
 Heb je weer een norske buy?
 5 *Piet*, hoe duikje zoo veur over,
 Presenteertje als een Man;
Gijs, al is je beurs wat pover,
 Scheyt daarom niet van de kan,
 Hoor je niet?
 Tap *Margriet*,
Frans, ik breng je een hallef bier:
 Dat gaat wakker,
 Zeg eend Makker,
 Waer is meer vermaak als hier.
 De Jongh.

[’t Is *Cupido* die ’t Minne-geyl.]

Toon: *Silvester in den norgenstont, &c.*

‘t IS *Cupido* die ’t Minne-geyl
 In ’t jeugdigh hert gaet stoken,
 Een die sijn woordt is *’t Oog in ’t zeyl*,

Vol geestigheydt in 't spoken;
Een die op 't zijd-gheweer braveert
Als 't Koockertje met Flitsen
Een die de overschoon-heydt eert,
Een vol van onheyl hitsen,
Een Kindt 't gheen ick in al sijn doen,
De wille geef,
'k Hoop dat het my voor 't quaedt sal hoen
De dagen dat ick leef.

2 O! 'k hebt soo lief, ick koestert 't soo,
't Is van my niet te scheuren.
Het buytelt om gelijk een Vloo,
En 't pronckt in alle kleuren,
Het singht, het springht, het vlieght, het schiet,
Het lacht, het klapt in d' handen,
Het mindt, het bindt, het geeft, het biet,
Als 't wil, 't dwinght Rijck, en Landen.
't Is glat, en schoon, 't hayr krult op 't hoofd,

Gelijck een kroon,
 Hem is, van 's *Moeders-deel*, belooft
 't Palleys naest *Iovis* Troon.

3 'k Aenbiddet spijt de Son en Maen,
 Ia al de *hemelsch Goden*:
 Wil ick ter jacht, 't wil met my gaen,
 En daer op *Nymphjes* nooden,
 't Verciert mijn Roos met groent en kleur,
 't Loopt voor met Bracx, en Winden,
 't Blaest op de Jacht met soet geneur,
 Ja 't weet het Wildt te vinden;
 't Sleept, en het draegt de vangst daer 't hoort,
 Wat wil ick meer?
 't Waeckt nacht en dagh voor d' minne-poort,
 Noch ist: *ten dienst mijn Heer*.

4 Neem ick mijn rust op 't Ledekant,
 't Komt in mijn armen leggen,
 En 't streelt my naer sijn kindts verstant,

Ia weet soo veel te seggen,
 Hier van de Liefd' en van de Min,
 En gins van 't boven wonder,
 Schoon een goe geest regeert mijn sin,
 Als 't Kindt komt, die moet onder,
 Mijn Voog'len, en mijn Visschery
 En deught gantsch niet,
 Sijn soet vermaeck die moeder by,
 Of anders al in 't Riet.

[Als den dagh eens quam door-dringen.]

Toon: Als Atalante dooden maakte.

Als den dagh eens quam door-dringen,
 En sijn stralen gingen
 Lieflijck, door de telgen al van het groene wout,
 Alwaar ick vind, mijn lief *Clarind*, dees woorden singen,
 O Herders kint, mijn lief *Amint*, waer of ghy u onthout.
 2 Mocht ick u d' aangename kusjes

En vergode lusjes,
 Plucken van u lieve mont, en soete kaakjes root,
 Ick gaffer u, wel duysent nu, en sou gerusjes,
 V dalen doen, door menigh soen tot in *Clarindes* schoot.

3 Op soo aangename woorden,
 Als ik van er hoorden,
 Kom ik onverwacht haar door de telghjes by;
 Daar kusten ick en blusten ick die lieve boorden,
 Als een Robijn, op 't Ambrosijn van hare lipjes bly.

4 Sy begint van schrick te karmen,
 Maar ick met mijn armen,
 Neem en werp haar op een bedt van Roosjes wit en root.
 Daer ick haar doe, stoeyde soo moe, sy riep och armen,
 Maaght *Clarint*, houd op *Amint* of anders ick raak doot.
Ruelles.

Vryers Wensch.***Toon: O Elora, ydel is u roem.***

'k WOU dat ick nu een *Hontje* was,
 'k Sou mijn houte-huys versaecken,
 En een *Nesje* maecken,
 Geestigh en van pas,
 Al was het in mijn *juffers schoot*,
 Ach! hoe wou ik haar streelen met mijn *Poot*?
 En trots een *Hondt* op aerd'
 Lief kosen met mijn *staert*.

2 Waer door ick dan in wond're schijn,
 Liefd' en lust van haar sou krijgen,
 Koeck, en soete Vijgen,
 Melck, en frissche Wijn,
 Ia soo veel leck're kaetjes eel,
 Ach, Waer ik maer een *Hontje* voor mijn deel,
 'k Sou geestig *sitten op*,
 En vliegen in den top.

3 Niet als tot dees haar tijdt-verdrijf,

't Hert en geest met kunst verfraeyen,
 Naer de wint wou waeyen,
 Steld' ick 't *Honde-lijf*,
 Danssen en springen trots een Vlo,
 Buytelen om gelijk een *Cupido*,
 En heb ick weer geleert,
 't Sal haar al sijn vereert.

4 Maer 't *Iufferlijke schootje* soet,
 Moest mijn Ledekantje wesen,
 'k Heb dan niet te vreesen.
 Als een Hondt wel doet,
 En haer omhelsertjes tot veel lust,
 Ach! soo wanneer sy mijn fris *Muyltje* kust,
 Wie wensch oyt meerder vreught?
 Als 't geen het hert verheught?

5 's Morgens al eer Me-vrou opstont,
 Hadse lust met my te speelen,
 'k Sou soo koomen streelen
 Trots de beste Hondt,
 My eerst wat kammen alsoo klaer,
 Dan reverentie doen, O! dat soo raer,

Ick schier my selfs niet ken,
 Dat ick geen *Hondt* en ben.

6 'k Wed datse my na d' Hoofsche-staet
 Dan met quick, en strickjes cierden,
 Ia voor heyligh vierden.
 Al door 't soet gelaet,
 En houden my gesont en fris,
 Eeten en drinckende met haer ten dis;
 Somma: ick was een geest;
 Twee *pooten* meer, een *beest*.

[Wat ist als men is getrouwt?]

Stemme: 't Ginck een Meysje aen de kant, &c.

WAt ist als men is getrouwt?
 Niet als duysent hertseers sorgen,
 'k Wensch soo veel alst my wel rout,
 'k Sie dat voor mijn scheen verborgen,
 'k Leer vast hoe men 't Huys regeert,
 Hoe is vreught in ramp verkeert.

2 Ick docht 'k had genoeg aen 't Wijf,
 Met haer suyckersoetigheden,
 Heer! 'k en wist van geen gekijf,
 Noch onwetend' stuure reden,
 'k Docht heel wel te zijn gepaert,
 'k Heb *Swart Heyntje* by de staert.

3 Alles wort my daer belast,
 Gort wat durf het *Wijf* al seggen,
 Slagen, sooje niet op-past,
 Ia noch voor myn onder-leggen,
 Liever *Vryer*, als een *Man*,
 Waer ick af, 'k en quam niet an.

4 Dan ist *Huys-huyr*, noch geen deegh,
Turf op 't solder, *Vleys* in 't Vaetje,
Bier, *Wijn* in, tza met een veegh,
 Paertje-schyt, 'k hou op het maetje,
 Isser 't een, m' om 't ander spreeckt,
 Dan: *Man Huysraet* mijn ontbreeckt.

5 Dan ist nou Man, soete Vaer,
 'k Wouje wel wat leckers backen,
 Streelme maer, je weet wel waer,
 Dit ken 't *Wijf*, soo geestigh snacken,
 Van *Sint An* daer by te met,
 Fy! *Kats hoer*, en *Droncke-slet*.

6 So dra 't suur, en 't soet niet uyt,
 Of 't begin, wil 't ent genaecken,
 Myn voor-deese *lieve-bruyt*,
 Is met 't *Kint*, doet niet als kraken,
Vaar, een *Wiegh*, en *Baecker-mat*,
 't *Kraem-bier* in, 'ken weet niet wat.

7 'k Moet schier 't halve *Vroet-Wijf* sijn
Baecker-moer, 'k moet Kandeel koocken,
 't Hert gevoelt verliefde pijn,
 Huurt een *Huys*, daer 't niet wil roocken,
 Vaer: haelt dit in 't kort geseyt,
 Of: verschaftme strax een *Meyt*.

8 'k Had voor desen soete rust
 O! verdriet, 'k en kan niet slapen,
 't *Wijf* my met het *Wiegen* Brust,
 't Is: *Vaer* wilje vreught nou rapen,
 Houdt het *Kint*, doch wat by 't vuer,
 Warmt sijn *Naersje*, drooght het Luur.

9 *Trou*, O! *Trou*, wat hebje in,
 Gort ick proufje, sijn dit lusten,
 't Kost bykans mijn tiende sin,
 Doch, uyt liefd' doen ick u kusten.
 Noch gedocht aen d'ouwe leer,
 Beurt het nou, ten beurt niet meer.

Zeemans Reysertje.

Stemme: Silvestertje en Coridon.

WAnneer den grijsen *Winter-Godt*
 Sijn d'wing'landy ten ende
 Was, scheen mijn dart'le lust versot

Om zeewaert in te wenden, hoo soo,
 Hoo soo, soo, soo, soo, soo, soo.

2 Van 't Volck-rijck *Amsterdam*,
 Door-kliefde wy de Baren
 Tot dat ons Scheepje quam
 In 't Vlie, daer 't uyt sou varen, Hoo soo,
 Hoo soo, soo, soo, soo, soo, soo.

3 Een swoele Weste-wint,
 Die deed ons ancker winden
 En 't Zeyl gaen, Matroosje ontbint
 Het Marsse, en groot Seyl en blinde, hoo soo,
 Hoo soo, soo, soo, soo, soo, soo.

4 Naeuw kregen wy diepte van Zee,
 En ruymte van peeckel plassen,
 Of 't wintje schoot om, Ree, Ree,
 Hael voor u Boeljens en Brassen, hoo soo,
 Hoo soo, soo, soo, soo, soo, soo.

5 *Neptunis* gunst en stroom,
 Die deed ons Vaertuygh landen
 Behouwen reys, men koom
 Tot voor de Deensche stranden, Hoo soo,
 Hoo soo, soo, soo, soo, soo, soo.

6 Zeyl in, 'tza opwaert uyt,
 En laet uw' anckers vallen,
 Wy hebben terstont verduyt
 Dicht onder de Deensche wallen, hoo soo,
 Hoo soo, soo, soo, soo, soo, soo.

7 De Boots-luy maeckten goet cier,
 Den Kapiteyn wy kenden,
 En vraeghden om vry quartier,
 Soo liep dat reysje ten enden, hoo soo,
 Hoo soo, soo, soo, soo, soo, soo.

M. Keusers.

Lief-kosery.

Stemme: Alle daegh, even graegh.

HArte-bladt// waartste Schat// zielens Vooghdesje,
 Wat sal 't zijn// ach! ach! mijn// eygen Matresje,
 Die, door u lonckjes mijn boezem doet blaken:
 Laat my u blozende kaakjes genaken.

2 Soete Sus// om een kus// van uwe lippen,
 Root en eel// met gestreel// minlijk te kippen,
 Wijl ik u Swane-hals dus houd omringelt,
 En dat mijn hert leydt in liefde bezingelt.

3 Laat me nou// doch eens jou// boezemtje voelen,
 Och! zoo zel// all' mijn quel// licht'lijck verkoelen,
 Kom mijn begeerte niet langer dysen,
 't Gene de lust weer op nieuws doet verrysen.

4 Ik zoek mijn// smert en pijn// doch met verlangen,
 Wijl de gloet// mijn gemoet// stadigh komt prangen,
 In *Venus* weeligh en dartel Prieeltje
 Eens te versoeten, mijn Elpenbeeltje.

5 Zoetste zoet// nou je moet// my niet beletten,
 Om je wat// aan dit pat// neder te zetten;
 Laat ik mijn smartje met d' uwe genezen,
 Nou, nou, hoe meughje dus weygerigh wezen?

M. W. de Jonge.

Liefdens-Kracht.***Stemme: La Vignone, &c.***

AL hoe wel ramp, op ramp
 Gedurigh mijn vreugd en glory eyscht ten kamp,
 En valt my aan
 Om neer te slaan,
 Nochtans blijf ik vrymoedigh staan;
 En handel,
 En wandel,
 Verblijdt,
 Tot spijt
 Der swarte nijt
 Met u (O blom)
 Mijn eygendom
 Van wien ik deze kracht bekom.
 2 Mijne eenigh toeverlaet,
 Daar heden mijn Leven, Hoop, en Heul op staat.
 O! lieve Meyt,
 Vol zoetigheyt
 Wel waart van elk te zijn gevleyt.

Al quamen
 Te samen
 't Verwoet
 Gebroet
 Wt *Stix* gewroet,
 Tot mijn verdriet;
 Ik acht het niet
 Zoo langh my troost van u geschiet.
 3 V aangenaam gelach,
 Beglinstert mijn hert, veel klaerder als den dagh.
 V hel gezicht
 Mijn blyschap sticht;
 V lieve mont mijn druck verlicht;
 V leden
 En zeden
 Vol Deugd'
 Verheughd
 Mijn ziel met vreughd,
 Dies ik, Godin,
 Door trouwe Min,
 My sonder u niet vin.
M. W. de Jonge.

*Avonts Veer-kijckertje.**Stemme: Onlanghs geleden, &c.*

LAest gincker een Ioncker
 By avont in doncker
 Spanceren by de straat,
 Om fantasys verlaet,
 Hy siende na de Lucht,
 Hoorde gerucht
 Op seecker Cantoor,
 Hy sach 't glas door
 Dees aerdighe soete Klucht.
 2 Een Meyt bracht Mont-brieven,
 Dus is 't u believeen,
 Meester, dat ghy komt af,
 De Dis staet rede, ick schaf,
 Wy wachten al nae jou,
 En onse Vrou
 Sit al aen den Dis,

Daer is Pos, Vis,
En Wijckere Cabbeljou.

3 De Meester geneghen
Om lusjes te pleghen,
Kreegh aen de Meyt wat sin,
Om 't werck ban sneuckel-min:
Hy heeft terstont de Meyt,
Soo soet gevleyt
Toekomende Wijf
Mijn tijt-verdrijf,
Hoe vaert uw vrolijckheydt?

4 De Maget verslaghen
Van sulcke vraghen,
Riep, wech met dese gril,
En tweede minne wil:
Hy gaf de soete sus,
Terstont een kus,
Midts doocken sy neer,
Sy riep: mijn eer,
Wel dacht ick, hoe is dit dus?

5 Ick klom op de luyffel,

En sach het gekuyffel
Van deze Man en Meyt,
Die om haer eer vast schreyt,
Ey! Meester zijt gerust,
Verkoel u lust
Met onse vrouw,
Hy riep; nou, nou,
En heeft sijn lusjes geblust.

6 En na dit bedrijven,
Gaf hy haer wat schijven,
En sey: weest nu te vreen,
En sy ginck lacchende heen.
Ick dacht ist daerom dat,
Veel meysjes wat:
Iufferlyk gaen,
Als sy 'er soo aen
Komen, door kusjes om schat.

M. Keusers.

Kleene Questie, Tusschen een Vryster, en een Vryer.

Stemme: Ach! Bruygom waerje hier, &c.

Vryster.

NEen dat sal niet geschien,
Die boosheyt sal ik vlien,
'k Had liever datje vloogt voor hondert en voor tien,
Dat ik mijn maeghdom zou
V geven op een Trouw.

Vryer.

Wat schaet het, wel laet het dan, binje niet groen,
Ick vraeghtje, behaeghtje niet, spreek met fatsoen,
Ick weder, een beter, die sal het wel doen.

vryster.

2 Och! Liefste benje quaet?

Vryer.

Ia omje malle praet,
Dat jy mijn kleen versoeck, soo op een botz afslaat.

Vryster.

Kom an, ick bent te vreen,
Gane wy samen heen,
Nae 't bedtje, ick wedje, nu niet en sel gaan.

Vryer.

O! ja ick, nu gae ick, ick heb my beraen.

Vryster.

Ay! Gaet niet, soo quaet niet, ick bidtje blijft staen.

Vryer.

3 Wel kom dan klijedje uyt,
Soo benje voort de Bruydt.

Vryster.

Dat men dan op het Bed oock voort het Houlijk sluyt.

vryer.

Wel nou kom treet maer in,
Soo doeje van mijn zin,
Laet rusten, met lusten, my in uwen schoot,

Vryster.

Kom hartje, ick tartje, gantsch sackereloot,
Ist moorden, dit boorden, soo steeckt my vry doot.

Vryer.

I. V. Daalen.

[Toen ik genaakte o Fillis, eerst uw lippen.]

Toon: *Que diera ton de la belle Marotte, &c.*

TOen ik genaakte o Fillis eerst uw lippen,
Was 't of mijn vlugge Ziel, terstont,
Wou deur mijn mont,
By d' uwe slippen.

2 O schoone Fillis uw klaer lichtende ooghjens,
Zijn als twee Starren aan Godts troon,

En Venus Zoon

Twee minneboogjens.

3 Uw adem riekt als liefflyke Violen,
In plaats dat ik mijn heet hart blus,
Als ik uw kus;
Zet ik 't in koolen.

4 Als gy uw keel vertuit aan uwe snaren
Doet gy door uwen brave zwier,
't Wreest Tygerdier,
Geheel bedaaren.

5 Gy zijt zoo wreet als schoon, o Harderinne
Ik krijg, schoon dat ik nagt en dag,
U smEEK ach, ach!
Geen wederminne.

6 Zielwaarde Fillis sla u uw starlichte oogen
Op hem die gy in min verwacht,
Wort met zijn smart,
Dog eens bewoogen.

I. Dullaars.

[De kronkelende zwier, van uw hartstrikkend' hairen.]

Toon: Gy heiligheden die in kruiden.

DE kronkelende zwier, van uw hartstrikkend' hairen,
 Die langs uw schouwderen als gouddraat zwieren neêr,
 O Hageroos, schijnt eer
 Eer Minnezee, die golft met Venus gulde baren.

2 Uw blakende oogen die mijn Ziel in Min verwarren,
 Als goude Zonnen aan uw zilvren Hemel staan;
 Gewis gy zijt Diaan,

Of zijt gy 't niet, gy zyt dan een van haare starren,

3 O purpre Rozemont, wie zou voor u niet buigen?
 Hoe lukkig zal hy zijn die u geniet tot loon?

O Mont, daar minnegoôn,
 Het hemels nektae en ambroos uit komen zuigen.

4 Mijn waarde, die mijn hart geboeit hout aan uw hairen,
 Wanneer u harder hoort uw hemelsche muzyk,
 Dan neemt zijn ziel de wyk,
 En wil uit zijnen mont in uwen boezem varen.

5 Zing met uw schelle keel vol duizent Nachtegalen,
 Dat d'Echo weergalm, op uw schelle en hoogen toon;
 Ia dat al d' akkergoôn,
 Van vreugden huppelen in de Diemermeerse dalen.

Dullaars.

Helaes Filander, waarom vliet.

Toon: *o Schoone Fillis ach mijn Zon.*

HElaes Filander, waarom vliet
 Gy van my af wat ramp is uw geschiet?
 Wel en kander, van nu af geen ander,
 In uw Zieltje staan als Galate?
 Kan Rozette, uw borst als snee,
 Door geklagt, nagt en dag, getraan,
 Tot Min niet prikken aan?
 Filander zoo zult ghy, den oorzaak zijn van my,
 Te doen sterven, om te derven,
 Al de smerten die ick ly.

2 O wrede Goden, die 't gebiet
 Hebt over d' aart, my met uw blixem schiet;

Wilt my dooden, want ik kan die snooden,
Niet meer zien die my zoo vals verlaat.
Zoud ik lyden deze smaat
Neen ik zal, eerst dit dal, en dit groen,
Met bloet het geen zal vloen,
Uit mijne wonden neer, bepurperen, zoo zeer
Dat de Weyen, zullen schreyen
Droevig om Rozettaas eer.

3 Ach groene linden, schoon geboomt,
Kristalle beek die zoetjes ruischt en stroomt,
Westewinden, zeg myne zielbeminde,
Hoe Rozettas sturf van minnenyt.
Ach mijn hartje barst van spijt,
Nu ik weet, tot myn leet, dat die 'k min,
Een boerse harderin,
Van lomp en slegt geslagt, meer als Rozetta acht,
Die voor dezen, d' uitgelezen,
Was, van hem toegelaght.

Dullaars.

Rosettes onweers-buyen.***Toon: Mocht ick eens Swaentje nevens u, &c.***

*A*En 't ruysent beeckje by d'helle stroomen,
 Lach laest *Rosette* op slapen belust:
 De slapende *Nymph* begon te droomen
Galant, Galant, ey! hou u rust,
 Stil Herder, Herder, Herder, zijt toch stil,
 Sy woelde, met dat sy haer wende wil
 Soo viel de sluymerende *Nymph* in 't diep,
 Dies sy *Galant, Galant*, kom helpen riep.
 2 Nimfwaerde Herder, ey! redd' het leven
 Van u *Rosette* uyt dese vliet,
 Vergeefs geroepen, ist *Nymphje* gedreven:
 Al drijvende greep sy haer aen een riet,
 En trock haer selver soo uyt de beeck.
 Sy vloecht *Galant*, en nae hem omme keeck.

Maer doen sy haer *Galant* niet sach in 't velt,
Haer droom sy voor haer onlukx oorsack schelt.

3 De Zon in 't hoogste des Hemels boogen,
't Herderinnetje weer verquicken deed,
Dit deed *Rosette* haer kleederen droogen,
En nauwelijck was sy naecktk ontkleedt
Of sach een Reyser komen die haer riep,
Hoor Nimfje, Nimfje en strack tot haer liep.
Sy liet haer kleederen voor de eer,
En vluchten als den tweede *Daphne* teer.

4 Door weyden, beemden, hagen en kooren,
Is soo by andere Nimfjes geraeckt,
Die vraeghden: zijt ghy op nieuw verboren
Rosette soet? Wat jaeght u hier soo naecktk?
Sy heeft het haer Gespeele vertelt,
En wiert hier namaels altoos mee gequelt.
Weet dan beleefde lieve Maeghde-schaer
Dat goet geselschap u nooit quaet en waer.

M. Keusers.

[Aerdige Trijntje, geestigh dier.]

Stemme: *Windeken daer het bosch, &c.*

Aerdige Trijntje, geestigh dier,
 Stoockster van het minne-vyer,
 Die mijn sinnen dreef tot minnen,
 Minnen dat mijn ingewant
 Levendigh en verdroncken brand.
 Waerom verdroncken soete Meyt?
 Om dat ick u schoonigheyt
 Niet kan derven// Moet ick sterven.
 Sterven in een tranen-vloed,
 Soo ghy my met geen troost ontmoet.
 Troostertje troost my troostelijck staeg
 Want mijn zieltje is soo graegh,
 Om de smaeckjens// Van u kaeckjens
 Te genieten dien ik vond
 Als ick u kuste voor uw' mond.
 Kussend' zeeg mijn ingewand,

Uyt mijn lichaem, in mijn hand,
 Dat ick druckte// Als ghy buckte
 Achterwaard, op 't u soo stijf,
 Tot dat het weer kromp in mijn lijf.
 Daer voor ick Trijntje danckbaerheyd
 Steets te loonen ben bereyt.
 Die my 't leven// heeft gegeven,
 Toen sy in haer schootjen vingh
 't Ingewand, dat een vierdeel, hingh.
I. S.

't Vertreck van Melis.

Dat 's gangh, ick gae weer heen,
 Is yemant niet te vreen,
 Om dat ick hem vast porden?
 Ick geef hem soo veel tijd,
 Als al sijn leven lijd,
 Om weer te vreen te worden.

Bruilofts Feest en Strydt Van D. W en A. G.

'tZAngghodesje, dat de baaren
Van d'ontstelde Minnezee
Met den Bruyghom heeft doorvaaren,
Landt nu met hem op de ree,
Stapt nu met hem op de wagen.
Die hem na de Trouwkerk rijdt,
Wordt nu met hem weer ghedraghen,
Daar het Huys van blyschap splijt,
Daar men omspringt onbedwongen,
Daar men drinckt, en zingt, en fluit,
Daar men roept met hart en tongen,
Wel u Bruideghom en Bruid!
Zy, die deel hadt an 't verdrieten,
Daar de Min zijn volk queelt

Wil nu mee haer deel genieten
Van het loon, daar toe ghestelt:
Wilt nu mee de Feest vereeren
Met haer lompe boerieriet:
Wil nu mee de Vreught vermeereren
Met een vroolijck Bruylofts liedt:
Wil nu mee de schotels, ghlasen,
Helpen stellen fraay te pronck:
En in 't eyndt allarrem blaazen,
Voor de eerste minnespronk.
'T Bruidtlofts vollik is gezeeten,
En gesproken het ghebedt:
Daer valt yeder aen het eeten,
En zijn koon te werrik zet.
Dat 's een Ghaapert, die kan schokken;
Dat 's een Mondtje, als een schoe;
Zaft! ghy stikt schier an de brokken,
Zijt ghy reets uw leven moe?
Hout wat, wilt so fel niet woelen,
Denkt daer is noch wijn in 't vat;
Kom mijn Maat, om daar te spoelen,

'T gheldt u eens een klaverblatt
Met zijn steeltje, op gezondheid
Van de Bruydegom en Bruydt:
Wat, ghy kont het, 'k prijs uw rontheid,
Veynzery ter kamer uit.
Maar wat magh uw Buurman droomen
Dat hy niet een mondt vol eet,
Oft heeft hy licht voorgenomen,
Ons te tellen elke beet:
Neen, ik dool, hy is geen eeter,
'K zie 't wel an zijn witte neeus;
Breng het hem eens, 'k wed hy beeter
Zal besien zijn met die leus,
Als die Zoetmondt, die daar over
Vuurigh vlamt, om die Pastey
An te klampen, als een Roover
Scheepen zonder vry gheley.
Vriendt, houw handen van die dingen,
Zoetheit is gheen manne kost,
Laat de Iuffers die bespringen,
Met ons eens een roemer lost.

Ziet, hy licht, en ghaat het weigheren,
Heb ik 't u niet wel ghezeid
Dat die Lafbek niet zou steygheren
Tot een dronk van manlijkheid.
'K wed hy zich zal beter vlyen
Tot het zoenen; 'k breng het u
Op een kusjen an weerzyen,
Ziet, nu is hy niet eens schuw.
Kom, laat hem Vrouw Venus eeren,
Want daar is hy toe bequaam:
Wijl dat wy met Bacchus teeren,
Dat ons bet is anghenaam.
Maar terwijl de Bruilofts-ghasten,
Ieder na zijn zin hem kruit,
Kusten, dronken, zongen, brasten,
Maaldent Bruidegom en Bruidt
Vry wat aars in het ghedachje,
Al dat zuikerzoete zoet,
Van het teghenwoordigh nachje,
Dat met Hemelsch Nektar voedt,
Al die honighlekkre uurtjes,

Al dat stoeyend stommelen,
Al die kromme minnekuurtjes,
Al dat vreughdigh rommelen.
Al die zuchjes, lachjes, lusjes,
Al die weeldekoozery,
Al die kluchjes, klachjes, kusjes,
Al die ghulle lekkerny,
In haar hartjes overwoogen,
Storten vreugdt en vrees daar in,
Die met onghewoone tooghen
Tobblen doen haar beider zin.
Pols en slaapjes slaan oneven,
Nu eens loom, en dan eens radt.
Twee paar bruine ooghjes zweeven
Heen en weer in 't spieghelnat.
't Staatigh anschijn, 't eerbaar weezen
Van de Bruidt somtijdts ontschiet
Ietwes, daar men uyt kan leesen,
Hoe haar borsje inwaarts ziet.
's Bruighoms oogh met heete keertjes
Loert, en lokt, en lonkt, en vleidt,

Wenschet iet ghoelyx uit de kleertjes,
En an elck zijn vryicheidt;
Holla Bruighom! niet te vuurigh,
Schieet geen pijlen in de lucht,
Ras gheren is niet geduurigh,
Wat is werken zonder vrucht
Wacht tot dat men de Banketten
Schrikkelijk heeft omghedeelt,
Die men op den disch gaet zetten,
Dan uw rolletje vry speelt.
Bruilofts gasjes niet te ghrabbelen,
'T is de Bruidt en Bruygoms wensch:
Waar toe dient dat dolle krabbelen,
Als een zinnelooze mensch,
Na wat zuikre vodderyen;
'T schijnt schier, of ghy u niet kont
Met uw eighen deel belyen,
En een aar het zijn misghont.
Al die mooy ghebakte dingen,
Met een ghierigh onverstandt,
Te verscheuren, te bespringen,

Waar u immers groote schandt.
Zo dat 's schaplyk zich gedraagen;
Elck verzien is even zeer;
Niemant heeft nu stof van klaagen;
Wislijk koomje morghe[n] weer.
Maer terwijl mijn Zangeresje
Zich bemoeit met het banket,
Leest de Bruigom reets zijn lesje
An de Bruidt by 't Bruiloftsbedt.
Holla Man! zy moest 'er by zijn,
Zou zy deelen van u lot:
Maer ghy roept, ghy wilt ghantsch vry zijn,
En houdt vast de deur in 't slot.
O! zy laat haar niet bedwingen,
Hoe! zijt ghy van zin berooft?
Zy kan zich door 't klinkghat wringen,
Gheenigh schot stoot haar voor 't hoofd.
Bruidtje Maat wees niet verleggen,
Schoon ghy hier een darde ziet;
Maaghden valt een Maaghd[n] nooit teghen,
Maer veel eer haar hulpe biedt.

Bruigom Heer, wilt ook niet denken"
Dat zy zich by u vertooght.
Om u mee te helpen krenken,
Schoon ghy 'er wel twee op mooght.
Zy wil u slechts an gaen wijzen
Anvals stont, en vechtens tijdt;
En u bei wat onderwijzen,
Wijl ghy u bereidt ten strijdt.
Bruydtje, als ghy nu uw leedtjes
Van het tooisel hebt ontdaan,
Val voort in de beddekleetjes,
Schroom niet voor het onderghaan,
Schoon de bruighom u zal volghen,
En zich werpen onder 't dek,
En zijn armen, als verbolghen,
Wringen om u hals en nek:
Stelt uw handt en mondt ter weere,
Slaat zijn heete toghjes af:
Dit zal zijne lust vermeereren,
Wen gh' hem slechts niet valt te straf.
Bruighom gheeft gheen moedt verloren

Als ghy eens gheweyghert wardt,
Dit zijn maar de rechte spooren,
Voor uw minnevlammdt hart:
Wil de tweede storm beghinnen,
Zet de kusjes voor in 't spits,
Vol van brandt en heete minne,
Hier door raakt de weeld' in krits.
Kust haar ooghjes, kust haar lipjes,
Kust haar koontjes, als koraal,
Kust haar zafte tepeltipjes
Duizend duizend duizendmaal:
Mengel onder zo veel kuurtjes,
Woordjes vol van vleyery:
Klaghjes, zuchjes, lonckjes,ghluurtjes,
Saus van minnekoozery:
Laat ook onderwijl uw ving'ren
Langs haar poezelighe leen,
Streelend, strookend, zwieren, slingeren,
Boven nu, en nu beneen.
'K weet wel dat zy u zal weigheren
'T voorrecht, daar ghy dus om vrijdt,

En strax tegen u op steigheren.
Met een twijffeligh verwijt:
Maer houw an mijn trouwe Minnaar
Tot het einde des gevechts,
D' eerste anval maakt geen winnaar,
Door dit afslaen tertz' u slechts.
Dringt ghestaagh in t' elkens weeder,
Tot gh' haar in u armen knelt,
En door 't worstelen krijght needer,
En wordt meester van het veldt.
Rijdt dan voort met vliende Vaanen,
D' overwonne poortjes in,
Om alzo den wegh te baanen
Tot het volle minghewin,
Hier zal strax met luide woorden
Roepen u verwonnen Lief,
Dat gh' haar wreedelijk ghaat vermoorden
Als een eerelooze Dief.
Maar laat ghy u niet verbaazen,
Dit steekt al maar vol bedrogh,
Ik sal strax allarrem blaazen

Tot een nieuwen oorelogh.
Volght ghy d' ingestapte weeghen,
Kreunt u aen geen Vrouwe kreet,
Tot dat ghy de hooghste zeeghen
Van uw strijden zeeker weet.
Maer de Bruidt is op de veeren,
En de Bruygom al ontkleedt,
Volgh haer, en wilt u zo weeren
Datz'er maaght niet af en treedt,
Anders benje Ian legh after,
Anders benje hallif sneegh,
Anders benje Ian treedt zafter,
Anders heb je nimmer deegh.
Will'ge Paerden loopen zonder
Spooren na 't ghezette loon,
Onze Bruygom is reets onder,
En steekt na de Maaghdekroon.
Lustigh Bruigom, trekt van leeder,
Hou het gheen ghy hebt ghevat.
Wees van inborst niet te teeder,
Maar volloop 't beghonne padt.

Zeegh! uw Vyandin ghaat wijken,
Daadtlijk is zy buiten macht,
Zy beghint reets te bezwijcken
In u armen, als verkracht.
Lijmpt, uw lipjes an de haare,
En uw Zieltjes saamen menght,
En wilt zo ten Hemel vaaren,
Daar men ghulle weelde schenkt,
Door gezuikert met venijnen,
Daar men leevende van sneeft
En besprenkt met tegenwijnen,
Daar men sneevende van leeft:
Zo dat zelf uw weerpartye,
Of zy eerst wat bijster riep,
Nu die moordt steeds wenscht te lyen,
Schoon zy d' heele nacht niet sliep.
Bruideghom ghy hebt verlooren,
Schoon ghy wint de Bruiloftstrijdt,
Bruidtje Maat ghy raakt te vooren,
Schoon ghy overwonnen zijt.
Venus heeft de Minneloonen

Dus haar Kampers toegevoeght:
Om an bei haar ghunst te toonen,
Op dat niemant zy misnoeght.
Gheestigh, aartigh, jeughdigh Paartje,
Fommelt voorts de heele nacht,
Dat uw arbeit binnen 't jaartje
Een rechtschaapen Zoon verwacht.
Streeft en strijdt, en stoet, en stommelt,
Alle nachten even hardt,
Holt, en solt, en rolt, en rommelt
Dat ghy 't nimmer moede wardt.
Bruideghom en Bruidtje vaar wel,
't Overigh doet zonder my:
D' eerste worstling is het zwaar spel
In de minnestoeyery.
Ioffertjes, ik kom weer by u,
'k Heb mijn deel van dat gevecht:
'k Bid u, wees doch niet voor my schuw.
Al heb ik wat afgheleght:
Schoon mijn Dichje rolt wat kluchtigh,
Schoon mijn pen wat dartel malt;

'T leven efter is Godtvruchtigh,
 En mijn wandel eerlijck valt.
 Laet ons dees vereende menschen
 Tot bedank en tot besluit,
 Saamen heil en zeghen wenschen:
 Wel u Bruidegom en Bruidt.

Klagende Chelamor.

Stemme: Kom mijn Flora, schoonste &c.

ACh! ach! *Clarinde*, wat mach d' oorzaak zijn
 Dat ghy dus sonder reden vliedt van mijn?
 En uwe vrientschap aan een ander draagd?
 Heeft dit u vrient
 En lief aan u verdient?
 O lichtverleyde Maaghd'!
 2 Ick had mijn hoop en troost op u geboud,
 Helaas! wie had gedacht, dat ghy my zoud

Zoo licht begeven, daar ik in u hart
 Scheen vast ghekluyt
 Door trouwe min: en juyst
 Brouwd ghy my al de smart,

3 Die ooyt een Minnaar lijdt, of heeft geleên;
 Waer door mijn ziel en lichaam scheidt van een,
 D' ontrouheydt die ghy *Chelamor* betoont,
 (Die ghy zoo snoo
 Veracht) gedenckt, zal zoo
 Niet blyven ongelooft.

4 Had ick doch mijn gezicht verloren, ach!
 Eer ik zoo keurigh op u schoonheit zach!
 Dan had ik nooyt gesmaakt deez' swaar elend,
 En bittere pijn,
 Waar door, helaas! dat mijn
 Ionck leven raakt ten end.

5 Dies soud ick u noch graegh eens voor mijn doot
 Wel willen spreken, maer ick voel de noot

En quellingh, die sich in mijn borst besluit;
 Sal haest, o ramp!
 De flickerende lamp
 Myns levens doven uyt.

6 Maer of 't gebeurde dat ghy u begaf
 Eens by gevalle aan my treurig graf;
 'k Sal daer op uyt doen houwen dit gedicht,
 (Opdat ghy meught
 Gedencken 't ongeneught,
 Dat ghy my heden sticht).

7 Hier leydt de trouwe Minnaar *Chelimos*;
 Die noyt sijn tydt versleet met droef gesnor:
 Maar soo dra hem syn lief *Clarind* begaf,
 Sond hy syn Ziel
 Nae 't *Stigiams* gekrielt,
 En 't killigh rif in 't graf.

M. W. de Jonge.

Cleos klacht, Over de doodt van Helraen.

Stem: *Het daget uyt den Oosten, &c.*

STort nu (mijn ooghjes teeder)
 In 't laeuw gestremt robijn,
 U bracke parelen neder
 En menght u saem om myn,
 In dees beeck te doen sincken
 En verdrincken.

2 Want nu dat ick moet derr'ven
 Mijn lief *Helranos* licht,
 Wensch ick niet dan om 't sterr'ven,
 Kom *Atrop* met u schicht,
 Wilt *Cleo* met u banden
 Meê aen randen.

3 Wat reên, ha! wreede *Stiris*,

Verdoofde ghy mijn Zon?
 U wreetheydt my te dier is,
 Verrader dat ick kon
 Met tanden u verscheuren,
 't Sou gebeuren.

4 Geen rust sal ick aenvaerden,
 Dat sweer ick by de Goon,
 Voor dat ick (o mijn waerde)
 U Moorder (wreedt) doen doen,
 Dan volgh ick op u schreden,
 Naer beneden.

M. W.

Harders klacht, Over 't vertreck van sijn Beminde.

Stemme: O Gruselle, 'k bid u toeft.

PHILIS waar vlucht ghy heen?
 Ach! laet doch mijn gebeên

Bewegen u, en doet my geen meer pijn:
Want sonder u, als snuw, ick heel verdwijn,
Siet doch aen, soete Meyt,
Wat is u slaef, soo ghy niet gunstigh zijt:
Maar soo ghy loont, hy sal gedencken
Aen de vrientschap groot.
Die hy van u genoot.

2 Van droefheyt barst ick uyt,
Soo ghy u hartje sluyt.
Wilt niet mijn Zon, verlaten gaen het Hoff,
Noch deez' Rivier, daer ick songh tot u loff
Met u op d' Echo soet,
Doen ghy mijn deelde lieve Nectar-vloet
Vol Ambrozijn, en uwe kaacken,
Daer ick nu met pijn
Moet van gescheyden zijn.

3 Adieu dan mijn Princes,
Ghy zijt een Moorderes

Van mijne ziel, 'k heb in min hert ghevoet
 De lieve Min, door u ghesicht seer soet:
 En sal tot aen mijn doot
 Gedachtigh zijn, dat ick om in u noot
 Myns levens ben, en oock doen blijcken
 Dat ick geerne zyn
 By de liefste mijn.
P. W.

[’t Bosch, vol vreugt en lieffelijck geluyt.]

Toon: Komt mijn hartje, komt mijn, &c.

’t BOsch, vol vreugt en lieffelijck geluyt,
 Door *Lauraas* sangh en speelen op de Fluyt,
 Vlucht sy? O neen! s’ is van my niet vervreemt,
 Gekroont komt sy, met een lieve Rey
 Van Nymphjes langhs de beemt.
 ’t Is, de luyster van het Bos en Velt,
 Met hare Schaepjes sy de mijne telt,

En drijft het Vee, in groene klaver-wey,
Kiest my tot haer vriend, die haer dienstig dient,
En blijft gestadigh by.

Wel dan *Tyter*, ghy moet u Godin
Met liefde soet vervolghen in de Min,
Want 'k heb haer ziele met weerliefde groot
Gewont door trou, doet dat sy mijn Vrou
Sal zijn tot in der doot.

Komt mijn *Laura*, men u Nymphjes meest
Kroont *Tyters* hoofd, en ciert hem op dees Feest;
V soet gesicht ach Lief! ick ben belust,
Geeft my de glans, van uwe Maegde-krans,
Ghy wordt van my gekust.

O vreughde groot, ick legh tot rust my neer,
Sacht *Laura* Lief, ik ben mat van tegenweer,
En 't hert is flaeu van dese soetigheydt,
't Geen ghy my doet, is het soetste soet,
Dat men op aerden heyt.

Waghen-vreught.***Stemme: 't Was een Vryer jonck van, &c.***

HEy, wat soe, dat mach ick lyen,
 Laet eens hooren, waer 's je zwiep,
 Wat, 'k meende dat je sliep;
 Maeck de raedtjes radt door 't ryen,
 Laet jou Paertjes dravend gaen,
 Strack sal daer een dronck op staen.

2 Brench ons op verscheye wegen,
 Rijdt geen Bruggetjes verby,
 Maer al over, op dat wy
 't Heulen eens te degen plegen.
 Heulen, heulen, is ons sin,
 't Heulen brengh veel vreughden in.

3 Get, ick had my schier verkeken,
 Sie, gins is een Bonte-koe:
 Lustigh Voerman, daer na toe.
 Repje, by gantsch eleweken,
 Kom mijn Susje, set je schrap,

En je montje vry in 't krap.

4 Heer, hoe kenje jou oock houwen,
 't Is te bijster (lieve kint)
 Dat je nu dus weygerigh sint,
 Niet een kusje? wel, ja trouwen,
 Kijck mijn Moer, sy houdt haer traegh,
 'k Weet nochtans sy wil soo graegh.

5 Wel jy hoeft jou niet te schamen
 Voor de Voerman, 't staet doch vry,
 Als men hier of daer heen ry,
 Om een luchjen, dus te samen,
 'k Weet wel dat de Voerman, in 't
 Heulen ook veel vreughde vindt.

6 'k Sal jou doeckje niet versollen,
 Wees daer niet eens voor vervaert:
 'k Sie dat ghy 't Soo wel bewaert;
 Gut, hoe sou ick jou daer rollen,
 (Gints in 't soete klav're gras)
 Dat ick van de wagen was.

7 Houd hier Voerman, eens gedroncken,
 Dese Haven niet voorby,

Soetertje treedt af met my.
Hospes kom, nu eens geschoncken,
 Brengh de Voerman ook een kan,
 't Is verdient, hy jaeght wel an.
M. Waltes.

[*Clorinde*, wilt de klachten doch aen hooren.]

Toon: Candieraton.

Clorinde, wilt de klachten doch aen hooren,
 Die uwen Dienaer voor het laetste doet:
 Maer neen, het schijnt ghy sluyt nu bey u ooren,
 En schopt voorgaende liefde met de voet:
 Waerom Godinne doch u straffe handt
 Niet eer in 't midden tegens my gekant,
 Eer 'k was vermant.

2 Maer 't schijnt gy hielt my op om meerder glory
 Te scheppen in mijn ramp en ongeluck,
 Maer dat een ander nu krijght de victory
 Die ick gedacht had, fy! te grooten druck,
 't Geen my geschiedt is, ach! ick klaegh de Goon,
 Dat sy doch willen voor dees smaet en hoon,
 U geven loon.

3 Wel aen dan Wreede, gaet, toont u behagen,
 't Geen ghy doch hebt in al mijn tegenstrijdt,
 Doch 'k meen ghy sult het u noch wel beklagen,
 Als *Atrop* my des levens draet af-snijdt,
 En als de Ziel dan met een naer gesteen
 Van hier sal scheidt, en door u valsheen
 Daelt naer beneen.

C. S.

[Ach soete Sus.]

Toon: Nova.

ACh soete Sus,
 'k Wens om een kus
 Van u,
 Dijn roode Mont
 Mijn hart door-wont:
 Maer nu
 Toont ghy u veel te straf,
 Ick bid mijn Lief,
 En herte Dief,
 Mijn Engel,
 Kom dra, of hy hellept my in het graf.
 2 Soo ghy niet komt,

Ick blijf verstomt
Van Min:
Want siet mijn hart,
'k Ly groote smart
En bin
Verwonnen in 't gemoet,
Ach! dat mijn Ziel
Soo wel beviel
Het Minnen
Als ick, mijn hoop stont op ene goede voet.
3 Maer nu helaes!
Soo ist te dwaes
Bemint,
Vermits mijn hart
En groote smart
Niet vint
Medoogen in mijn lief:
Want haer mijn leet
't Geen ick wel weet
Niet deert,
En ick niet anders vind als ongerief.
C. S.

[Denckt eens hoe dat Iaep gebruyt is.]

Stemme: Koker Ianssen.

DEnckt eens hoe dat Jaep gebruyt// is
 Van sijn Wif, (dat quade beest)
 Want soo dra die goethert uyt// is,
 Bruyts' hem, dat hy is bevreest
 Om eens, maer
 Hier of daer
 Vrolijk by de maets te zijn.
 By gants kroonen,
 'k Soud 't haer loonen
 (Wast mijn wif) dat vuyle swijn.
 2 'k Was lest met hem om een biertje,
 By de brugh tot swarte *Knier*,
 Voort quam daer dat soete *Giertje*,
 Sach soo vriend'lijk als een Stier.
 Fluckx nae huys,
 O wat een kruys!
 En wat droefheyte maect jy mijn?
 By gans kroonen, *etc.*

3 Soet wat, seyde' hy, 'k sal betalen,
'k Gae voort met jou, geen geteem,
(Riep sy weer) voort sonder dralen,
Dat ick eerst mijn af-scheyd' neem.
Sprack de Sul,
Neen, jou bul,
'k Wil niet, seyde' dat schijt-venijn
By gans kroonen, *etc.*

4 Hy moest boort, maet sonder kicken,
Sluypent als een hoender-dief,
'k Bruyden arm en beenen sticken
(Sulcken varcken) alsoo lief.
Neen, ick houw
Van geen vrouw,
Die een aer doet sulcken pijn.
By gans kroonen,
'k Soud 't haar loonen,
Kreegh ick sulck een vuylen swijn.

M. Waltes.

Celadons kusjes Aen Juffrou Tirsinne Van I. Bara.

GA heen mijn Pio, lieve Maagd,
Vermits 't uw Vader soo behaagt,
Ga heen, en kust *Tirsinnes* lippen,
Gy zijt geluckiger dan ick,
O ja! want ieder oogenblik
Verwarrent gy haar tepel-tippen.
Ga lieve kind voor *Celadon*
Vermelden aan die suyv're Son,
Hoe van 't gekus sijn longe kloppen,
Ga heen, sy heet u wellekoom,
Ga lept den nectar-dou en room
Van hare mond, en tweling-toppen.

I. Kvsie.

Thrsinne Lief, toets-parel van de jeugd,
 Vergeef dat ick beminde
 Voor desen, met een overgeve vreugd,
 De trotse Maagd *Florinde*.

Twee jaren heeftze my, gelijk een bal.
 Gekuyffelt heen en weder,
 Maar nu het soet verandert is in gal
 Duyckt al haar liefde neder.

Sy staat misschien, op 't Schouburg, nu aan 't Y,
 Ten toon voor yeders oogen,
 Dies sietge dat ick haar niet meerder vley
 Als van een Pry bedrogen.

Wech met de daat, haar naem is my te veel,
 Ick ga, met lust, besteven
 Een and're kust; geen kust en is soo eel
 Als daar ghy kust mijn leven.

Mijn Lief, mijn Son, mijn uytverkore schat,
 Wilt ghy mijn ader stijven?

Soo kus my slegs, een kus, o suyver vat!
Doet my ten wolcken drijven.

II.

't RYmen is geen bedel-nering,
Ick en rijm om geen vereeringh,
Sulcke Vossen zijn niet waard,
Datse *Apollos* schoenen knopen,
Die haar rijm om geld verkopen,
Phaebus heeft geen bedel-aard.
'k Dicht niet om my te gelijcken
In gedicht, by Sinne-rijcken,
Neen, dat is begorteling
Voor die grove botheydt mijden,
En geen sotheyd mogen lijden,
Al te schandelijcken ding.
Maar ick rijm, mijn lief *Tirsinne*.
Om, in lusjes vol van Minne,
Eens te krijgen, na mijn wil,
Kusjes, die, met vaste gloeden,
Heerlijck hechten ons gemoeden,

Anders bleef mijn veder stil.
 Kus dan laachjes, nu weer hoochjes,
 Kus nu graaghjes, natjes, droochjes,
 Braafjes met een vaste klem,
 Afgodesje van mijn sinne,
 Help mijn gorgel-klanck *Tirsinne*,
 Met uwe orgel-hooge stem.

III.

*W*Anneer ick merck de gaven van uw' geest,
 De schoonheyd uwer leden
 Het lijf geschoeit op Goddelijcke leest,
 De keur van uwe seden;
 Gewis ick sta met opgetrocke sinne,
 Maar eene kus, mijn schat,
 So machtig is, o Hemelsche *Tirsinne!*
 Dat ick my selven vat.
 Een nucht're kus, van uwe ontslote mond,
 O Zeelands-zier en pronckstuck,
 Maeckt dat ick, uyt de dood, bly van die wond,
 Mijn adem door een vonck ruk.

IV.

Tirsinne lach en sliel in 't bed als een Diaan,
 Galteen sach, gantsch ver stelt haar naackte Godheyd aan,
 Eylaci! sey de borst, gelegen by haar leden,
 Och of de gulde Son nu deysde ruggewaart!
 Ick kreeg voor sulcken gunst, gewis een Hemel-vaart,
 Rust noch een uurtje slegs, volmaackte schonicheden.

Doch, laas! de morgenstond verquist 'er Rose-geur,
 Nu merck ick dat Natuur geen onbegrele kleur
 Geslaart heeft aan mijn Lief, wie schatten ooit sijn minne
 Een schoonder Iuffrou waard! o overkost'lijck beeld!
 Vergeef't uw' Herder dat hy dese kusjes steelt,
 Noch eens, noch eens, Alwaardige *Tirsinne*,

Ick sterf, dry kusjes zijn de oorsaeck van mijn graf,
 Toen riel de Maagd: neem my noch eens dry kusjes af,
 Maar neen, den Minnaar was ol haren hals besweken,
 Sy suchte reys ol reys, en sey: mijn ziel bekom,
 Bedaar, gewenschte schat, sterf niet mijn Bruydegom,
 Of geef aan uw' Vrindin ten minsten noch een teken.

Waar zijn u eden heen? Mijn *Celadon* hoe dus?

Sy swoert my dat ick kon, alleenigh met een kus,
 De allerhartste rots een sacht bewegen geven,
 Toen drong haar droef getraan hem in sijn voor'gen staat
 luyst met de darde kus: waar vindt de min geen maat?
 Dry kusjes doden, en dry kusjes schaffen leven.

V.

[De Rijckdom is een water-bel.]

Toon: Prins Robbert, &c.

DE Rijckdom is een water-bel,
 Een schip dat sincken gaat,
 De hoogste Koningh daalde wel
 Tot d'alderdroefste staat;
 "Geen mensch gelukkig voor het graf,
 Maar ick neem haar veel kusjes af,
 Gelukkig vergenoegt.
 2 Gy vraagt me Minnaar na het beeld,
 Het welck my so behaagt,
 Sy is het, dien ick heb gestreelt,
 En in haar hart my draagt.

Sy? wie? een beeld so overschoon,
 So herelijck van spraack,
 So glory-rijck, ja self die Goon
 Verstrecktse tot vermaak;

3 Twe putjes nevens hare mond
 Inwijcken, als sy lacht,
 Sy bloost gelijk de morgenstond
 Der lenten na de nacht.
 Haar hals, met hemels-dau genet,
 Dat 's uchtends nedervalt,
 Gelijckt het alderwitst' Himet,
 't Welck met den hagel bralt.

4 Den ommering van 't aangesicht
 Is op sijn pas geront,
 Ia self de Son met al haar licht
 Nooit vlammen-volder stont,
 Twee heuvels sonder wederga,
 So blanck als swanen-prael,
 Die volgh ick, sonder veerder, na,
 En knopjes van coraal.

5 Dies ick my na geen rijckdom wen,

Nooit Vorst was so gerust,
 Noch so geluckich, als ick ben,
 Wen sy haar Minnaar kust;
 De trou-Godin wijckt in gestel,
 De rechting van aar leen,
 Geneester van mijn minnewel,
 Ick vier uw' Godd'lijkheen.

VI.

't *W*As groot geluck aan d'ysre Mars,
 Toen hy de Wereld over dwars
 Doorkurf met sijnen slachswaards-slinger,
 Dat Venus poesel, blosend-blanck,
 Van passe dick, en niet te ranck,
 Hem overstrelde met haar vinger.

De Smit in 't vuurhof, onvermoeit.
 By na van 't voncken doorgeschroeit,
 Verheugt, in Minos swavel-kamers.
 Beuckt op het aanbeeld slach op slach,
 So lang hem Paphos roem vermach.
 En vreest hy gansch geen last van hamers.

De Hel-bedwinger, Pluto self,
 Sich queeckt in sijnen solfer welf,
 Als hy omvangt sijn Ceres leden,
 Die, by hem uyt der Goden stee,
 Verkregen door een droeve bee,
 Ses maanden 's jaars daalt na beneden.

Geen wonder dan, o fiere Maagd!
 Soo my d' onvryicheyd behaagd,
 Waar door ick ben aan u gebonden,
 Indien ick slechts genese kan,
 Met eens te kussen, 't smarten van
 Mijn oude en diep geschote wonden.

Een kus, een minnelijck gestreel,
Tirsinne zieltjen, is so veel,
 Ia meer voor my als al die vreugden,
 Want als ick maar een kus bekoom,
 Dan swemt mijn hartjen in een stroom
 Van vergenoegingh met u deugden.

Een kus, een sinnelijck gevoeg
 Van uwe lipjes, is genoeg,
 Om stip de nare doodt te tarten,

Een nectar kusje, sonder gal,
 Spijt vrolijkheden, trotst het al,
 En streck tot lichting mijner smarten.

VII.

*M*En rel my van geen hulp, noch middel in
 De min,
*T*irsinne schaft my raads genoeg met flus
 Een kus,
 Kust Hartje, kust uw' Dienaar op sijn eys
 Een reys.
 Geen and're hulp noch raat ick in de Min
 Bevin.
 Een kus maackt my (al heeftse 't hart gewont)
 *Gesont.

VIII.

Den Edelman vleyt 's Konings vriend'lijckeydt,
 Den gier'gen Vreck om 't geld sijn Besje vrijdt,
 't Schuymbeckend paard voor hoochards ere strijdt,
 Om 's werelds gunst te winne;

Maar wech gy dry, uw' sotheyd is te grof,
 Slegte ydelheyd, en windt, en schrale stof,
 Ick soeck, en krijg mijns arbeyds waarde lof,

De kusjes van *Tirsinne*.

Ga koningen, en pocht op Vleyers taal,
 Ga Gierigaarts, en stoft op uw' metaal,
 Staatsuchtige vertoont uw' Werelds praal

Alle ongerusticheden.

Schoon dat het schijnt ick met mijn reden daal,
 Gewis 'k verkrijg het erelijckst verhaal.

Als maar mijn Lief een kus leydt in den schaal,
 En knot uwe ydelheden.

IX.

Helaas! ick sterf; mijn krachten zijn te niet,
Tirsinne staack 't geluck

Van uwe slaaf, uw' strelen is 't verdriet,

En oorsaack van mijn druck.

Maar neen, vergeef mijn beden sonder slot,

Vw' *Celadon* verhoort,

Ick vin gewis my by het Eng'len-rot,

Vaar met uw' strelen voort.
 O! bleef ick in dat hoet'len nacht en dach!
 En stierf ick, 't waar geen noot,
 Voorseecker, want mijn uysterste gelach,
 Wierd een gewenschte dood.....

X.

Narciss' besach sich inde gladde water-bron,
 En stont geheel versuft, o, riep hy, pronck der beecken!
 Wie leenden u dat beeld met soo volmaeckte treecken?
 Nooit blonck in Thetis bad een goddelijcker Son;
 Och! of ick sulcken schets maar eens omhelsen kon;
 Dus sprak de borst, en ging de vloed met kusjes breecken,
 Doch al te groote lust heeft hem van min versteecken,
 Dies is *Narcissus* een met d' harder *Celadon*.
 Een ding kan noch verschil aan twee verliefde geven,
 Hy, op sich self verliefte, geraackten om het leven,
 Ick door een anders oog swem in een hete vlam;
 Hy stierf gelukkig en met wel-genoeghde sinne,
 Ick blijf een levend lijck, 't gesichte van *Tirsinne*.
 My, laatstmaal met een kus, het hart en leven nam.

XI.

NEen ick en min niet meer, en ken niet meer beminne,
 Schoon ick *Tirsinne* lief, 'k lief nochtans geen *Tirsinne*.
 Sy voedt de hylicheyd, en schuwt de dart'le jeugd,
 En ick ley uyt haar mond veel kusjes van de Deugd.

XII.***t'Samenspraack van Celadon en Tirsinne.******Celadon.***

'tS al te lang, met vrolijkheyd, gekust,
 Het kussen doet mijn vuur noch meer ontfonken,
 't Geen in mijn bloed geprent is door uw loncken,
 Werd door een kus tien twalef niet geblust,
 Kom, stel het hart uw's Dienaars eens gerust,
 Nu Lief, wy zijn toch bey van weelden droncken,
 Waarom dan beyde in lusjes niet gesoncken?
 Vw' weel'ge brand is Celadon bewust.

Tirsinne.

Geen strelingh werd geweygerd van mijn leden,
 Kust, blust, uw' vlam met dubble vrolijkheden,
 Wy zijn toch eens, maer niet voor God getrouwt,

Celadon.

Ick heb ons trou bevestight met mijn eden,

Tirsinne.

Ick weet wat ramp door geylheyd werd gebrou,
 Verbeyd Gods wil, die 'k niet wil overtreden.

Veranderlijcke

Stemme: Wanneer my d' eerste lust began.

AL neurende ging *Chelimor*
 Verheught met soet gesnor,
 Nae dat hy *Theodor*
 En 't zelschap had begeven,
 Ia hy scheen d' alderblijste mensch,
 Aan zijn treen en geneughlijck leven,
 Of hy 't all', of hy 't all', hy 't all'
 Had nae zijn wensch.

2 Maer dese soete vrolijkheydt
 Was haest ter neer geleydt,
 En in zijn hart bereydt
 Veel droefheydt; want, *Clarinde*,

Zijn Vriendin, die hy dacht alleen,
 Na zijn zin, by de Beeck te vinde,
 Quam hem in 't, quam hem in 't, hem in 't
 Gemoedt getreen.

3 Verselt met *Thirsis* en *Garint*,
 En de *Harder Hyacint*,
 Die *Cloris* lieve kindt
 Soo zoet aan d' oore lelde.
Chelimor door dit lief beschik,
 En gepor, waer in hy hem quelde,
 Kreeg in 't hart, kreeg in 't hart, in 't hart
 Te grooten schrik.

4 Doch hoe zeer dat hy was belaan,
Clarinde bleef niet staen,
 Noch keek hem niet eens aen,
 Dan *Leonoor*, haar Suster,
 Die daar by was, sach naar hem om:
 Dies wert hy noch veel ongeruster,

En stond heel, en stond heel, stond heel,
Bedeest en stom.

5 Maar doen hy tot zijn zellif quam,
Terstont hy voor hem nam
Om zijn beminde Lam
Met vrientschap aan te spreken:
Maar het leeck hoe hy op dat pas
Nae haar keek, hy vernam geen teken
Waar dat zy, waer dat zy, dat zy
Gebleven was.

6 Want soo dra als hy na haer trat,
Was sy gheswindt en rat
Langs een belommert pad
Wt zijn gezicht geloopen;
Waarom hy, met veel droef gekarm,
Strak zijn py van het lijf ging stroopen,
En wond die, en wond die, wond die
Fluckx om sijn arm.

7 En liep haar soecken met verdriet
 Door hagen, bos, en riet,
 Maar vond' *Clarinde* niet:
 Dies *Chelamor* sijn springen
 Liet, en stingh met veel droef geknaag;
 Dus verging al sijn vrolijck singen
 In een dood, in een dood, een dood,
 Delijck geklaag.

M. W. de Jonge.

Lucreciaes klacht

Toon: O! Karsnacht schoonder, &c.

BEdroefde, waert ghy noyt gebooren,
 Soo en sou niemandt het dan hooren,
 Dat *Lucretia* is onteert,
 Ghy weet het, ô! Godin *Diane*,
 'k Behoef het u niet te vermane,
 Hoe seer dat ick my heb geweest.

2 De Princes die haer oock soo weerde,
Waerom *Teris* haer ramp vermeerde,
Die haer de schoone tongh ontnam,
Evenwel heeft sy wraeck verkregen,
Maer, o Goon! 't is beter geswegen,
Tot wat een end dat het noch quam

3 En *Daphne* ginck voor *Phoebus* vluchten,
Diana hoorden al haer suchten,
En herschiep haer tot een boom
Van schoone groene lauwerieren,
Waer ick maer een der wilde dieren,
Of een koele water-stroom.

4 Soo sou ick my noch luckigh noemen,
Maer *Tarequijn* en wilt niet roemen,
Dat ghy nu hebt de wil van mijn:
Ick bid het u, ay! kuysch Godinne,
Schiet my maer met een schicht hier binne,
Want ick vrees nu niet voor de pijn.

5 Ay! wilt mijn mijn hart ten eersten treffen ,
 En oock mijn Zieltje opwaerts heffen,
 Dat het mach rusten, by de Goon,
 Al by mijn vader en mijn moeder,
 Mijn Suster en mijn lieve broeder,
 Ick bid, ey steltse my ten toon.

*Als Diana niet en quam,
 Heeft sy haer strackx gewroocken,
 Een stelettje sy voort nam,
 En heeft haer hart doorstoocken.
 't Bloedigh stael gaf sy een kus,
 En 't laatste van haar woorden
 Was: wee, wraak Terquinius,
 Ghy doet mijn ziel vermoorden.
 J. v. Dalen.*

'tGeblockeert Amsterdam, En tijds toeval.

Stemme: *Segh Broertje maat, wat hoorjer van?*

Gebuertje segh, wat schrijft de krant?

Hebt ghyse niet ghelesen?

O! ja dat Amsterdam te landt

Belegert soude wesen.

Van wie toch? maar van onse Prins,

Dat kan niet zijn, 't is seker,

Gelooft het vry, o neen! geensins,

Besiet het dan ick kocht daer gins

Dese Missief// uyt zeeker brief,

Daer leesse vry, soo 't u belieef.

2 Met tijdinghe van Amsterdam

Van geloof-waerde vrienden:

Op dato hier de tijdingh quam,
Hoe dat sijn Hoogheydt mienden
Met Ruytery, en stille trom
In Amsterdam te komen,
Sijn klinckende trompet, veynst stom
Te zijn, wat roept die vent daer om?
Hoor hier eens man// waer roepje van?
Van Amsterdam// wat isser dan?

3 Sijn Hoogheydt houd de stadt beknelt
Te voet, en oock te paerde.
Wat koster een? een blanck, daers gelt,
Met tydinge van Naarden,
Na dat sijn Hooghheydt in de nacht
Met Ruyters en voetknechten
Gekomen was voor dese Gracht,
Kreegh voor roep van burger-wacht,
Wie daer? de Prins// maeck op: geensins,
Hy kom by daagh, en sonder grins.

4 Soo went de wack're Ruyter-troep,
Die tot den aenslach haeste,
Tot haer een boo gemoet, men roep:
Wat wegh is ons het naeste?
Waer heen mijn Heer? na Amsterdam,
Ey! seg my eens, Soldaten?
Wie dient ghy? den Oranje-stam,
Wat oorsaeck dat u troep hier quam?
Wy wetent niet// door streng verbiedt.
Waer op hy 't paert met sporen stiet.

5 En rent ghelijck der Zonne-kar
Door regen, buy en winden,
Te poost voor uyt, en komt soo var
Een nader wegh te vinnden,
Dat hy de stadt de tydingh bracht,
Voort sluytmen boom en poorten,
De Leggers leydtmen op de wacht,
Het grof Kanon bevrijdt de Gracht,

De trommel roer// wat Wapens voer,
Quam op de been, maer Bestemoer

6 En boose Griet, van schrick schier doodt,
Die kreet, en seyd, och laesje!
Nu ist gedaen, tut, tut, geen noodt,
Sey Truytjen Appels Haesje.
Maer Parrel-oor ten krijgh gewent,
Woud 't op haer schilt af-keeren,
Soo slaet het Heir de Leger-tent
Om Amsterdam, en daer omtrent
Het dond'rend schut// haer voorneem stut:
Maer 't water prangt haer Leger-hut.

7 Den huysman raest, en tiert, en bast,
En siet sijn beesjes lobbre
Terwijl de vloet een knye hoogh wast,
Waer op de Meeuwjes dobbre.
Dit drijft de Prins nae Amsterveen,
Heer Breedroo leydt tot Muyen,

Graef Willem rijdt door Slooten heen,
Dit houdt de hang'laer uyt de Veen,
Maer onse Raadt// verkrop die smaat.
De Prins haer Vorst, te moete gaet,

8 En brengt soo veel te weegh tot nut
Van burgers en van boeren,
Waer door de Prins sijn voorneem stut,
En 't krijghs-volck ad doet voeren,
Soo slaet de krijgh een mantel om
Van vrede, op nader reden.
Dies klinckt trompet, en Leger-trom
Niet meer trantrare, trantra bom, bom.
Maar 't is verbruyt// schip en schuyt,
Hier hangt den armen duyvel

Uyt.

M. Keusers.

Minnaar en Dronckert.***Stemme: Nu sich ondanckbaar toont mijn, &c.******Min.***

GY overpuyckje van Amstelsche beelden
Tirsinne, mijn zieltjem kus uw' *Celadon*.

Dron.

Soo ooit uw' Nectar mijn gorgel-pijp streeelde,
 Soo troost my, o Romer! mijn Stralende Son!

Min.

Tirsinne, mijn waerden, als ick u omvat,
 Omvat ick, op aerde, mijn liefste schat.

Dron.

O Wijntje! men vindt geen geluckiger lanst,
 Dan tusschen wiens lippen uw' vochticheyt danst.

Min.

2 Hoe trouwer ick u *Tirsinne*, beminne,
 Hoe dat meerder hette mijn boesem doorwroet,

Dron.

Als ick uw' druyven de darmen heb binne,
 Dan toonen mijn wangen uw' brandende gloed.

Min.

Getrouheyd in liefden is mijn eenigh woort,
 Wijl gene geveynstheyd mijn hartje doorboort.

Dron.

O Wijn-heer! mijn Heerschop, ick acht geen geluyt,
 Als eeuwich de Romers vol-schuymende uyt.

Min.

3 Mijn Harderinne, *Tirsinne* sijg neder,
Rust by uwen vryer, by uw' *Celadon*.

Dron.

Sta recht, soo houwen mijn nieren mooi weder,
Of stortge, soo treur ick, o brallende Son!

Min.

Dus hoop ick, in vreden te blyven uw' vriend,
Dus zultge, *Tirsinne*, van my zijn gedient.

Dron.

Dies wensch ick, o Bacchus! dat, van dese stondt,
My eeuwigh uw' Siser bevochtig den mondt.

J. Bara.

't Gestoey gemeenelyk vergaat, Door 't rijsen van de min of haat.

Stemme: Laberdom, &c.

IK mach dat gebruy niet lyen.
Hou je rust.
Hebje lust
Om wat tegen my te stryen?
Wacht een beetje.

Wakker Peetje,
Kom nou aan.
Wilje slaan?
2O moer! ick mach jou wel over.
Lustigh, knap:
Zet je schrap:
Al je krachten zijn te pover.
Kijk hoe het s' er,
En hoe zets' er,
Om van mijn
Baas te zijn.
3 Neen! je moet, hoe wel 't je wonder
Dunckt te zijn,
Onder mijn.
't Gaat hoe 't gaet, je moet 'er onder.
Al je praten,
Zel niet baten.
Houje stil.

Doe mijn wil.

4 Nouje mijn het hart dus gaande

Hebt gemaakt

En geschaakt,

Of je blijf niet langer staande.

Kom mijn soetje,

Nou ik moetje

't Eensjes doen

Met een zoen.

5 Wel de droes mach jou niet willen!

Krab je my!

Of je pry!

'k Smijtje strak wat voor je billen,

Hoe zel 't wezen,

Zeg geprezen?

Strecktje lust

Tot geen rust?

6 Kom ik moet jou anders dwingen.

't Is al wel!
Maar ik zel
Iou wel kleyder leeren zingen.
Kom jou platje,
Waar 's jou gatje?
Dat ik jou
Eensjes douw.
7 O de drommel! is dat knypen
In mijn huyl?
'k Scheyer uyt.
'k Heb de bruy van sullik grypen.
Dies staat vanme,
Raakje anme,
'k Geef j' een trek
In je bek.
8 Iy bint maar een olik fleersje,
Die al 't leet
Datje weet

Vyt te broen met neus en neersje
 My komt schaffen,
 Maar je blaffen
 Kan voortaan
 My niet schaan.

M. W. de Jonge.

Broeckeloose Broecke-tasters, Waersegger.

*T*Erwijl het veerschip mijns gedacht
 Vast ledigh lach, en sonder vracht,
 Soo socht ick als een schip' er past
 Te krijgen ladingh, tot mijn last,
 Kreegh ick de Godt Apollo self,
 Gedaelt uyt 's Hemels blaeu gewelf:
 Hy vrachte my met Rijmers stof,
 En gafmer veele vaersjes of,
 En onder alle wasser een,
 Dat stond my aen, dit is het geen,
 Schoon ick het Vrouwelijck geslacht
 Bemin als sy der mannen kracht:

Soo schuylder echter by haer yet,
Waer door mijn tongh hier doel op schiet.
Het tasten van de Osse-broeck,
Schijnt nu een mode voor de doeck,
Den eenen voelt het beest de vangh,
Een ander gaet een vorder gangh,
En voelt de broeck, de borst de stuyt,
Een ander spreeckt sijn oordeel uyt,
En seyt, hoor, leert dit van een Wijf,
Hy is hoogh van beenen, kleyn van lijf,
Heel dun van vlees, en dick van vel,
En kleyn van broeck, dat smeert niet wel;
De langhte, Buyrvrou, is wel yet,
Maer dunte vult de kuypen niet,
Ghy krijgt in 't kort hier voor-gestelt,
Maer schoncken, boncken voor u gelt,
Dus laet ons op een ander gaen,
Hier sie ick noch een beesje staan,
Dats kort van beenen, wel geset,
En fray geborst, en langh, en vet.
Een broeck gelijck een pintjes pot.

Een ander op, die greep versot,
Die voelt, en barst met lacchen uyt.
Een ander vraeght: wat dat beduyt?
Sy roept: die Os is wel gepeest,
En onlanghs noch een Bul geweest.
Een ander, die dat half gelooft,
Geeft schaemte plaets, en siet nae' t hoofd,
En stemt het mee, soo ylt men voort,
En soeckt weer aen een and're oort.
Men tast, men nijpt, men grijpt, men voelt,
Nae vang, en broeck, met ving'ren doelt.
Een ander neemt 'et stuk nu wis,
En voelt eerst of 't een Bul-os is.
Dus op 't verschil van handt en oogh,
Soo prijst men d' Os schier Hemel hoogh,
Als oft men binnen in het Beest
Door 't oor had in den aars geweest;
Dies roept men de Os-verkooper, hoor;
Hoe veel dat Beest: hy eyschter voor:
Men biedt een bot, men hant-klapt daar,
Belieft u dat, hoor moer, neen Vaar,

Ick bied u wel, en geef niet meer,
 Hy laetse gaen, en roeptse weer,
 Geluck met d' Os, men gaet nae 't boeck,
 Daer gaen geen schijven van de doeck,
 Voor dat men eerst een Borge stelt,
 Tot parsepant voor soo veel gelt:
 Dan drijft men 't Beesje van de Mart,
 Een ander draeyt het by de start;
 Bevalt de Os dan als t' behoort,
 En smeert hy wel, soo roemt men voort
 Op 't tasten van de Osse-broeck,
 Hoe past dat seggen van de doeck;
 Niet dat ick u hier Wetten stel,
 Maer 't past de Mannen wel soo wel:
 De VROUTJES daer het doncker is.
 Daer is het tasten wel soo wis,
 Wel dan, voelsiecke Vrouwen, hoor,
 Hier leydt een wegh, ey! volgh dit spoor.

TOE-GIFT.

*Lieve Doecken// Hou doch maet,
 Tast de Broecken// Daer 't wel staet.*

Bruylofs-Zang. Jongmans.***Stemme: Hey! waar ben je Koker Ianze, &c.***

t' SA wilt vrolijk quinkeleeren,
Speelnoots singt eens helder uyt,
 Doch wilt eerst u keeltjes smeeren,
 Met de traantjes van de *Bruyt*:
 Hoe! *Bruyd'gom*,
 Denkjer om?
 Ras! *Gespeeltjes* met een zet,
 Leyd', met vreugde
 En geneugde
 Te viervoet, de *Bruid* naar bed'.

Jonge Dochters.**Wijse. *In het Huysje zonder glazen,***

't BRuidtje zulle wy strick strackjes,
Gaan geleide naar het bed';
Vertelt gy elkaar wat quackjes,
 Wy voldoen de Maagde-wet.
En geven aan de Bruit
Een kus, maar tot besluit
 En schreie om,
 Haar Maagedom
Schier onze ogen uit.

't Zamen-zang.**Stemme: *Ik ging voorby de Doelen, &c.***

HEy! wy willen noch niet scheyde,
 Want wy hebben noch tijts genoegh
 Hey! wy wille noch, &c.
 Kom laater ons danzen en springen,
 Wandelen, speelen, en singen,
 Hey van nu tot morgen vroegh.

P. A.

Winters Burger-praatje.**Stemme: *Spangelette reforme.***

*PR*aat wat Buurman, komt hier binne,
 't Is op Straat al wat te kout,
 Laat mijn reden u verwinnen,

Loop Meydt, haal wat turf en hout,
 En doet het vuur strack branden,
 Tsa wakker, legh maar aan,
 Men sou wel klippertanden
 Van langh dus hier te staan.

2 Repje wat, en geeft hier strackjes
 Voor Gebuurtjen eens een stoel,
 Krijgh wat dunne drooge tackjes,
 Wat, dit vuur brant al te kael,
 Neen, leght dat wat bysonder;
 Wech met dit zware block,
 Soo soo, steeckt daer nu onder
 Een bosje zwavelstock.

3 Nu begint het eerst te leven,
 Sie je wel, nu sel het vry
 Meerder hette van hem geven,
 Kom, ay! schick wat dichte by,
 Men kan op sulcke dagen
 Gelijck 't nu zijn, de schijn
 Van 't vuur seer wel verdragen,
 Het zy by bier of wijn.

4 Ia dat 's waer, hoor *Willemijntje*,
 Haest je wat, en kom voort hier,
 Daer is gelt, hael by *Levijntje*
 Reys een mingel Smokkel-bier,
 Ick wist niet wat my schorte,
 Kom, geef my hier de kan,
 Al sachjes met je storte,
 Men komt hier soo niet an.

5 't Is te kout om dus te drincken,
 't Moet hier eerst een lutje broen,
 Hey! wat leghje daar te klincken?
 W'hebben hier geen glas van doen;
 Men kan uyt sulcke pullen
 Veel beter na den eys,
 Sijn lege buyck op-vullen,
 Avoes, het geltje 'n reys.

6 Drinck toch hartigh, waer na soeckje?
 Naer een pijp, mijn vriendt, sie daer,
 Om die post daer in dat hoeckje
 Staender drie vier by malkaar,
 Ik rook wel mee een poosje,

Lang mijnder ook een uyt,
Heb jy wat in je doosje?
Laat zien, wat is 't veur kruyt.

7 Proef of mijn Toback jou beter
Dunckt te wezen in je zin,
Pluys die pijp uyt met je veter,
Daar is maar wat assen in,
Maar anders isse suyver,
Daar is de tang met vuur,
Dit is maar voor een stuyver,
Wat dunckt jou, is dat duur?

8 Commandeer eens by de Tappers
Om een pijntje aan Tobak,
Zoo beschaffen jou die Snappers
Wat in een petieltje strak,
Daar men pas twee drie pijpen
Af-stoppen kan, daar zy
Dan noch wel een af-nijpen,
En voegen haar al by.

9 Maar ik wed dat ik die zuygers
Nu voortaan wel wachten zel,

Want die onbeschofte Smuygers
 Kunnen my met heur geel
 In 't minste niet vermaken,
 Ook valt haar bier te duur,
 Ik moet het kroege staken,
 En blijven hier by 't vuur.

M. W. de Jonge.

[Zyn 't ogen? dat geloof ick niet.]

Toon: Haarlemse droge harten. &c.

ZYn 't ogen? dat geloof ick niet,
 Maer fackels glori-rijck;
 Cithere strijck uw' hoog-gebied,
 Voor haar victorie wijck;
 Sy beid' uw' ogen doven uyt;
 Vw' Soon is een verschove guyt;
 Nu ick haar ben ten roof, en buyt,
 Die geen Godinnen vliedt.

2 Geen fackels; neen, maar starren wel,
 Vol goddelijck gestraal,
 De welcke my verwarren fel,
 En buygen t' enemaal;
 Geen starren, maar twee Sonnen zijn
 Haer ogen, die verwonnen mijn
 En lang voor geen vergonnen schijn
 Van liefde tot mijn quaal.

3 Geen Sonnen; neen, den Hemel heeft
 Slegs een aan 't blaau gewelf,
 Nooit meerder Sonnen d'Hemel geeft,
 Al waren 't lunos self,
 Soo zijnse dan onsprekelijck,
 En nooit te noemen degelijck,
Tirsinne, die, so herelijck,
 Ick in mijn sinnen delf.

4 Geen hair, maar ebbe-bogen twee
 Verstrecken tot een pronck

*Die starren, Sonnen, ogen meê;
O glans! ô lief gelonck!
O sonnen! wilt mijn starren zijn;
O starren! wilt verwarren mijn,
Van varre, Nimf, benarr, en heyn,
Uw'slaaf, met vonck op vonck.*

*5 Dan zal het Rijn, in overvloed,
U setten, hoog ten toon,
Soo schoon gelijk het lover doet
Aan's Bruyds geboge kroon;
Wel aan Godin, die vryers bindt,
Soo ghy te veel geen vleyers mint,
En nimmer slechte stryers vindt,
Schaf trouwe minnaars loon.*

Klops verandering.

TOen ick was een geestelijcke Suster,
 Onder 't fijne klopjes gilt,
 Leefden ik hoe langs hoe ongeruster,
 Al mijn zinnen liepen wilt,
 En daarom scheyden ik daar van
 En koos tot man
 Mijn Ieurian:
 Die t'wijl hem zijn smart verdroot,
 Strak het Heilik met mijn sloot.
 2 Heer wat zoet' en liefelikke daagjes
 Heb ick met mijn lieve vriend.
 Door zijn min en vriendelijke vlaagjes
 Daar hy my zoo vaak mee dient.
 Ik wed ik niet zoo mal zel zijn,
 En steke mijn
 Als een Bagijn,
 Weer zoo eenig in 't verdriet,
 Wijn ik deze vreughd geniet.
 3 Swarte Susters, laat het droeve Klooster,

En ziet mee gelijk als ik,
Naar een Man en minnelijke Trooster,
Waar by ik mijn ziel verquik,
Wanneer ick mijne lusjes koel,
Door zijn gewoel,
Gefool, gevoel,
Dies ben ik voor 't Klooster nu,
En haar treurig leven schuw.

4 Daarom gy Nonnen en Klopjes wilt niet missen,
Geef jou onder 't vrouwe-gilt.
Fijne Bagyne, Witsusters, en Clarissen,
Die jou tijd in druk verspilt,
Verlaat al t' zaam het Klooster vry,
En voeghje by
Een Vrijers zy;
Want dat mannelijcke goet,
O lieve deugd! dat smaakt te zoet.

M. W. de Jonghe.

[*Arsire* klaagt, met welige sin.]

Toon: Ick quam op haar slaapkamertje gaen.

Arsire klaagt, met welige sin,
 En vreest voor mijn' afkerige min,
 Sy denckt, daar steeck iet weelderigs in;
 Eylaci! mits de vreugd'
 Vast gebonden is aan mijn jeugd';
 De vryicheyd
 Te ylich lydt,
 Zieltje, maar soeckje te schromen,
 Mijn lust het vleyen mydt.

2 Dat eer het vuur haar hette verlies,
 Eer ick door sulcke smetten, te vies,
 Een Ioffrou laack, en slette verkies,
 Wiens overgeyle lust
 Woordtjes queeckt, en liefjes ontrust,
 Wech met de geen,
 Wier valsche reen
 Borsjes en Ioffertjes schenden,
 En vreughd op 't harte treen.

3 Ey! brave Nimf, vergifticht uw' hart,

So gy in dese driften verwart,
 De saus *Brand* aan en *Schift-je* te *Swart*;
 Een and're schencktse u toe,
 Die van veynsen is nimmermeer moe,
 En ick verwacht,
 Voor trouwe vracht,
 Niet dan verbitterde woorde
 Van een geveynst geslacht.

4 De heusheyd moet beknopen die vondt,
 En balsem-wijs bedropen een wondt!
 Maar sacht, ick ben te open van mondt,
 Ick mijmer, en dutte, en spreek,
 Laci! doch schuwte een angelsteek.
 Te *Heyn* aan 't hart,
 Verhoe de smart,
Arsire van sulleke ellenden,
 En dan vry alles tart.

5 Denck niet dat ick mijn vinnetjes vlijm,
 En tegen die Goddinetjes rijm,
 Wanneer ik haar minnetjes swijm,
Arsire, schijn bedriegt,

't Valsch in slaap d' oprechticheyd wiegt,
 Mijn voorneem is
 Bekentenis
 Te doen van eeuwich te swijgen;
 Aan 't valsch geen eynd is.

I. Bara.

Warmte in de koude.

*ICk snee heel sachjes door het schuym der bracke golven,
 En klaagde van de min, in 't koude nat gedolven,
 Beliegt my iemand! neen. In 't water schuylt de Brand,
 Wat wonder so men blaakt in Venus Vaderland!*

I. Bara.

Schimp-Graf-schrift.

BUys, in sijn leven was gelijk een gortig vercken,
 Dat niemand goed en schaft, dan als het werd gekeelt.
 Hy merckte, droevig, dat nu d'eeuw'ge duyst're vlercken
 Hem deckten, doch, hoe seer het sijn gemoed verveelt,
 Hy liet verbittert heen de ziel sijn lijf ontsnappen,
 Met quam hy aan de boot, die geesten vracht om geldt,
 De giericheyd hem deed de lere schuyt in stappen,
 Toen *Caron* hem ontfing bleef hy geheel onstelt,
 Voort Reeckel, riep den Vreck, wel! heb ick van mijn leven!
 Hoe staatge dus en suft? vaar voort met uw' verdriet,
 Ick heb mijn kinderen nooit mossels willen geven.
 Die in syn leven spaart, quist na syn sterven niet.

Ander.

Toen *Buys* uyt 's lichaams *buys* de ziel schoof in de lucht,
 Gaf niemand, dan alleen de Giericheydt, een sucht.

Ander.

Neen Preek-heer, seyde *Buys*, 'k neem geen doodt ten deel,
Want dood-kist, graf, en wijn, en rou-dracht kost te veel.

I. Bara.

Harts-lievende Vryagie.

EY! laet my eens u rooscharlaken
Kaken
Naken,
'k Sal dit klagen staken,
En mijn weer vermaken vermaken
Door u lief gelaat.
Ach! mijn waarde ziel,
Voor wien ik neder kniel,
Ik bidd' u uyt getrouwe liefde,
Die ik t' uwaarts draag,
Pijnt me langer niet met deez' benaude plaag;
Die ghy my doet lijden,
Door u wrang en wreet gesicht,

Nu gy my wild' snijden
 Van u lievend floncker-licht.

2 Hoe meught gy, door u stuursche parten,
 't Harte

Tarten,

Met veel zware smarten,

Dat zoo dikmaal wert te

Gront van u gedoemt;

Ach het is te wreet,

Dat gy nu soo veel leet

Op mijn vermoeyden hals zoud laden,

En verzende my

Naat het droeve Rijk by *Tifons* raserny

Vol ellendig schreyen:

Daar ick wensch dat uwe jeugt,

Als de Hemel-ryen

Bloeyen mach in volle vreugd.

3 'k Heb nooit gedacht uw' deugdens schoone

Kroone

t' Hoone;

t' Wijl hier veele wonen

Die met recht betoonen"
 Wat al waardigheid
 Dat u borst besit.
 Mijn Lief, mijn eenigh wit,
 Al waar 't dat elck u wou versmaden,
 'k Sou daer tegen zijn:
 En die laster-reen weer-roepen doen, om mijn
 Plicht hier in te quijten,
 Die 'k mijn Engel schuldig ben,
 En 't gedrogh versmijten,
 't Geen u naam niet roemen ken.
 4 De krachten van u erb're zeeden
 Kneeden
 Heeden
 Mijn gemoet. De reeden,
 Die ick ga besteeden
 Om u wedermin,
 Is niet (liefste lief)
 Alleen om 't zoet gerief
 Van *Pafos* dart'le minne-kuuren;
 't Is (O schoone) om

Vwe zoete gunst en liefdens Heylighdom
 Eeuwigh te genieten,
 Om mijn lang gelede pijn
 Eenmaal te verschieten
 In een vreughderijcke schijn.

5 Want ik kan uyt u hoogh gepreeze

Weese

Deese

Groote blyschap leezen,
 Die my zonder vreezen
 Haest geneezen kan
 Van dit naar gezucht,
 Waar mee ik aard en lucht
 Vaak tot medoogentheydt doe buygen:
 Hoe kan dan u hart
 Zo versteenigt zijn, en lacchen om mijn smart?
 Denckt ghy niet wat straffen
 Dat u 's Hemels streng beleydt
 Kan tot loon beschaffen,
 Voor dees snoode bitterheydt?

6 Laat u verstaalt gemoet, door 't smeeken,

Breeken.
't Steecken
Van Cypresses treeken,
Stoot my in een Beeke
Van rampzaligheidt.
In wiens felle vloet,
Ik, laas! versmoren moet,
Ten zy gy my daer uyt komt lossen,
En mijn ziel verquikt,
Die door u gesmaal te vinnigh wort geprikt,
Met u zoet ontfangen,
t' Wijl ik hope op u gena,
En met rijp verlangen
Haak na 't lieve woortje Ia.
M. W. de Jonghe.

Van Galens Lauw're-krans der Britten Doorn.***Stemme: O Kars-nacht, &c.***

GEzegende mijn zege-zangen
 Die hebben hartelijck verlangen,
 Om u doorluchtigh Helde-stuck
 Met mijne veder af te malen,
 Gemoedigde Soldaat van Galen,
 Heel Neêrlandt vist in u geluck.

2 De Faem sal op haer snelle wagen,
 U roem de werelt om doen dragen
 By Rus, en Poolipheem, en Moor,
 Daer sal men met verwonderingen,
 U lof met goude vaersen singen,
 Hoe schatert dit Europa door.

3 Soo heeft de tijdt, de tijdt verandert
Nu onse Leeuw der Britten standert
In sijn gevreesde klauwen voer.
Tot op den Zege-trap van Romen
Is uw', en ons geluck gekomen.
Soo stierd' u vuyst het oorlogh roer.

4 Livornoos vest en steyle daken,
En Slot, en Borgh, en toorens kraaken
Daer 't over hoog geberchte kriel
Van op geklommen burger scharen,
Nooit in een eeuw, van hondert jaren
Haer oogh op sulck een Zee-slach viel.

5 De water-kant , en peeckel-stroomen
Verthoont de Tyber van out Roomen
Wel eer met vaertuygh overvloert.
Doen Nero sijn schensiecke handen
De stadt tot asch en puyn deed' branden,
Soo had de lust het volck vervoert.

6 Men sach de slappe zeylen swellen,
De kielen tot elkander hellen,
Soo raeckt men schut en hant-gemeen.
Den afgront schrickt van 't Solfer braacken,
En Mast, en stengh, en spiegels kraacken
Al eermen 't waent, so springt er een.

7 Van Brit-lants uytgelese kielen,
De vlam vermengt de lucht met zielen,
En al de stroom met met Lijcke dect.
Het vinnigh scharp doorboort de boorden,
En wat de Leeuwe-klauw niet moorden,
Is dat Zee-vluchtigh 't Zee vertreckt.

8 Soo quam den Batavier aen slepen
Met overwinningh van dry Schepen,
Noch dry in d'and're eeuw gestiert,
Dat soo u lof, u roem, u zegen,
Der Britten eer steeds overwegen,
Dat gun u die den Krijghs-toom stiert.

9 Dat soo u Godt u kracht bekrachtigh,
 En maeckt u lof u graf deelachtigh,
 Dat soo een krans van groen lauw'rier
 Tot zege-pronck der Vaderlanden,
 U hairen hul, den Brit tot schanden,
 Dat wenscht u dese Batavier.

M. Keusers.

***Ronde Dans, Van Brabantsche Boeren, om de ge-vangenis van Hartog
 Carel van Lotthringen.***

Stem: Wanneer het pluym gevogelte, &c.

FRis op bedroefde harten,
 Begeeft u in het velt
 Vergeet u druk en smarten,
 Kom spoeyt u aan de Scheld'

t' Antwerpen door de straten
 Op het Kastele-pleyn,
 Daar *Hartogh Karels* praten,
 Tot troost van groot en kleyn.
 Geen klem heeft ons te dwingen,
 Waerom wy vrolijck zingen
 En springen hier in 't ronde
 Om sijn gevangenis
 De Wollef leydt gebonden
 Nu 't schaep-hock open is.

2 Men hoeft sijn *Neroos* weezen
 Noch dwangh noch tyranny,
 Noch schennis niet te vreezen,
 Wy sijn nu veyl en vry.
 Zijn hongerige Troepen
 En komen nu niet weer
 Ons Vee en kooren snoepen,
 En werpen 't al ter neer:
 Onz' wijve en dochters benden
 Behoeven voor het schenden
 Der Lottringsche jagers

In bos of hol te vlien.
Het hoofd der boere plagers
Wort hier niet meer gesien.

3 Kom wilt nu hand aenhouwen
En danssen vlugh te been,
In deze groen' Landts-douwen
Om 't Marrickgraeffschap heen,
Deur Burgerhout en Deuren
Of langhs de Vlaemsche dijck,
En zingen zonder treuren
In dees beroemde wijck:
Leydt *Carel* nu gevangen
Die ons soo plagh te prangen,
Lof zy de groote Koningh
Van Spanjen, door wiens deugd
Ons Landen, Hof en Wooningh,
Weer groeyt en bloeyt in vreughd.

4 Laet alle de Brabanders,
En't gantsche Land van Waes,
Met Luycks, en Gulkerlanders
Tot aen den Rijn en Maes

Voort by malkanderen komen
 Hier aen de Schelde-stroom,
 En roepen sonder schromen
 Vry met een losse toom:
 Hier zit de Lotteringer,
 De straffe Landt bespringer,
 Geslooten inder muyten,
 En smoot in zijn fenijn.
 Wy juygen nu hier buyten,
 Soo krijght yder 't zijn.

M. W. de Jonghe.

Wel-wetende Waarsegger.

Stemme: Prins Robberts Mars, &c.

HEy! dat ick nu een Heyden was,
 Ick seyde u veel geluck,
 Doch best dat ick het beter pas,

Kom let eens op het stuck,
 Terwijl dat ick geen Schilder ben,
 Sal ick voor een penceel
 Gebruycken mijn gesplitte pen,
 Hoor, luyster na de Veel.

2 Singjoor Laetduncke quam lest eens
 Loshoofdigh uyt de Kroegh,
 Doen Cupido wat ongemeens
 De min om 't harte sloegh,
 Sy streelden hare tijt-verdijf;
 Doch hy lach als een steen,
 Of sy hem rolden over 't lijf,
 En greep nae 't darde been.

3 Doe track sy haer op 't hent toe uyt,
 En danste voor het Bedt,
 Als speelde sy de vuyle Bruyt;
 O! seyd' hy, vuyle Slet,
 Kom slaep, of treck weer aen u rock,

Ick en ken u out gebruy,
Soo sprack de klepel tot de klock:
Want ick te nacht niet luy.

4 Ach! seyde sy alderliefste man,
En scheurden 't hembt voor op,
Sy maeckte daer een vlieger van,
Daer sach de Dief sijn strop.
Maer hy die niet belust en was,
Soogh liefst een pijp Toeback,
Terwijl die winckel vuyl van vlas
De Heeckel-pen ontbrack.

5 Drie Bootsluy van verteerde kost,
Die klopten aen de deur,
Sy sloegh de deecken om, te post,
Quam sy als Heydin veur,
En met dat sy de deur ontsloot,
Ontshoot haer d' eene slip,
Daer stontse met haer billen bloot

In sulck een vogel-knip.

6 Dacht elck die nu een vinckje waer,
 Ick vloogh doch half bevreest
 Voor 't komen van de Vogelaer,
 Dat dicke hooren-beest,
 Vertrocken sy met nat in 't glas,
 He he, quam dat niet fijn;
 Nu hoorje wel, dat vuylste Vlas
 Wil meest geheckelt zijn.

7 Wat dunckt u van soo vreemden klucht
 En vlieger mode, he,
 Ey! segh eens, krijght ghy niet wat lucht;
 Ick selver seecker mee,
 Wel aen, die dat wat leeren kan,
 Maeckt dese Klucht gemeen,
 Of dichter noch een deuntje van,
 Soo hebjer twee voor een.

M. Keusers.

Nu moet ick eens gaen treden.

Stemme: Als 't begint.

NV moet ick eens gaen treden,
 En naer mijn Liefste gaen,
 Want sy heeft my gebeden,
 Dat ick haer sou spreken aen:
 Sy heeft my oock soo wel besint,
 En toont my vrientschap snel,
 't Is een soo hupse Hoere-kint,
 Voorwaer sy ken 't soo wel.

2 Dit lieffelijk Iuweeltje
 Soo eerlijck en kuys,
 Is sulcken prop'ren beeltje,
 Dat mijn hartje doet een kruys,
 S' is soo beleeft dats' my altemet
 Om 't jalf Iaar eens spreekt toe,
 Sy is niet luy, maar sy wilt te bet,
 'N se werckt haar niet garen moe.

3 Dit Dier heeft twee Bruyn oogen
 Gelijk een Cabeljau,
 Haar Borsjes ongelooen,

Die zijn schier Ezels-graue,
 Met sulck*Snot. blancket is sy versiert,
 Geel hayr gelijk een Kraey;
 Maer 't ander derf ick niet noemen,
 Dat is wel eens soo fraey.

[Soete zieltje, meesteresje van mijn hart.]

Toon: Repicava.

SOete zieltje, meesteresje van mijn hart,
 Verhoor u Minnaer, ach! versacht dien smart,
 Verhoor u Minnaer, ach! versacht dien smart,
 Die ghy door 't wreede strijen, doet lijen,
 Mijn Zieltje, och! u stuursheydt valt my hart,
 Mijn zieltje, och! u
 Mijn zieltje, och! u stuursheydt valt my hart.
 2 Segh wat reden (roemwaerde Engelin)
 Dat ghy met strafheydt loont mijn trouwe min?
 Dat ghy etc.

Laet ick u hart door 't smeecken, eens breecken;
 Ay! toont my weder liefde (Aerdsch-godin)
 Ay! toont, etc.

3 Vraeght ghy d' oorsaeck? 't is dat u reden zijn
 Als windt, of als beloften by de Wijn,
 Als windt, etc.

V woorden 't hart niet raken, wilt staken
 Dit smeken, treckt u sinnen vry van mijn,
 Dit smeken, etc.

4 Wel dan (Waerde) aenvaert dit gladde stael,
 Doorstoot mijn boesem nu, opdat ick dael,
 Doorstoot mijn boesem nu, etc.
 By de verdoemde Ziele, die krielen
 In nare naerheydt, daer noyt Son en strael, In nare, etc.

5 Dan sal zweven mijn schaduw steeds om hoogh,
 En tuygen van mijn trouwe Min, gedoogh,
 En tuygen van, etc.
 Dat hy eens u kake, genake,

Of slae ten minsten eens op hem u oogh, Of slae ten, etc.

6 Hy sal dalen gerust weer na beneen,
 Soud' ick u moorden, *Felicks*, neen, o neen, Soud' ick, etc.
 Staet op, ick proefde u minnen: verwinnen
 Keunt ghy mijn hartje door u gegronde reen
 Keunt ghy mijn hartje,
 Keunt ghy mijn hartje door u gegronde reen.

Winter devntie.

Stemme: Wanneer de Son sijn Paerden ment, &c.

Wanneer de koutste tijdt van 't Iaar,
 Ons aanbrenght harde Vorst,
 Dan zietmen vaak hoe menigh paar,
 Zoo menigh brave Borst,
 Die zigh dan gaen verlusten
 Op Amstels schoone Revier,
 Alwaar men dan met lusten,
 Kan krijgen puyk van Bier.

2 Men wandelt naar den Omval toe
Daar zet men zig wat neer,
Om rusten, want men wort wel moe
Wanneer men gaat zo veer;
't Oog kan zig nau verzaden
Van 't geen daar d'Amstel mee praalt,
Met cierlijke gewaden
Waer op de zon neer straalt;

3 En schittert met zijn helle glans
Op Amstels Burgery,
Ay! lieve kijk dat 's *Joncker Hans*,
Maar *Kees* rijdt hem verby,
En *Ariaan* het sijn looper
Gespannen in de slee,
En dat is Monseur *Proper*:
Die wil maar kan niet mee.

4 Ey! ziet eens *Jochem* met zijn wijf
Hoe vinnig dat hy rijt,
Maar ziet hoe vaardig en hoe stijf,

Dat zy daar henen glijt,
En dat is Monseur *Werkhof*
Die daar zo vinnig slaat;
Hy maaktet niet veel werk of,
Noch heter slaat *Gerrit* sijn maat.

5 So gaat het met de Rijke-luy
Wanneer het winter is,
Die niet en heeft, 't is van de bruy,
Die dobbelt veeltijts mis;
En moeten zich belijen
Met soberlijck haar behoef,
Maar tijen hebben tijen,
Des zomers dan is het weer troef.
F. Klaix.

Traanen, Gestort over mijn afscheyden, van 't Beste-Bier Na Oost-Indien.

*AG mijn pen verdrinkt in tranen:
Mijn gedacht dat komt my manen
Tot geneugt nog tot plaizier;
Og! ik Zou bykans wel schreyen,
Om dat ik zal moeten scheyen,
Van dat zoet en lekker Bier.*

*Og! dat Biertje dat zoo smaakte,
Dat mijn aan het hartje raakte,
Dat moet ik nou laten hier:
Als wy dronken zoete teugen.*

*Og! ik zou nog wel eens meugen,
Van dat zoet en lekker Bier.*

*Og! dit is al vry wat pover,
Hoe zal ik nog komen over
Al dat schriklijk Zeegetier?
Tog ik wou daar niet na vragen,
Als ik slegs wat mee mogt dragen
Van dat zoet en lekker Bier.
F. Klaix.*

Op een Meevaatje.

MEe hoe kunje ons verheugen
Als me smakelijke teugen
Uit u lopend Vaatje trekt:
Want je kunt ons brein verkwikken,
Alsmen smakelijk wil slikken,
Want gy dan de geest verwerkt.

Maar als men hem vol wil drinken,
En 't oog begint te pinken;
Dan beschafg' ons kwalijkheyd,
Dan wilt voor een weinig soette,
Ons weer veel hoofdzeer ontmoette,
En groote ongalijkheid.

Afscheit Van Amsterdam Na Oost-Indien.

Toon: O schoonste Personagy, &c.

ADieu o pronk der Stede!
Met al u schoon en cierlijke Gebouwen,
'k Wens al de geene Vrede,

Die zig in u, om u Vest onthouwen:

Want yder moet,
Zig voor u Vroet,
En voor u grootheid buigen:
Want vreemde volken,
Die zullen door haar Tolken,
Zulks getuygen.

2 Adieu, ik meen te scheiden,
Vit dit gewest, en ook van Amstels stroomen.

Den Hemel wil my leiden,
Tot dat ik ben, daar ik nog hoop te komen;

Daar Febus praalt,
En 't heetste straalt,
Met al zijn glans en schoonheid;
Daar men Speec'rijen,
En veelderhande Zijen
V ten toon leyd.

3 Adieu o Brave Borsten!
Wiens zelschap ik wel eertijds heb genoten,
Waar dat ik staag na dorste,
Dan gingen wy zo 't zamen henen stoten,

En waren braaf,
O wat gaaf,
Als men in zulken soetheid,
Mag tijd spenderen,
Wie zou daar voor begeeren
Grooter goedheid!

3 Adieu o Amstel-Maagden!

By wien ik plegt eertijts te verkeerem,
Zo ick u ooit behaagden,
Zo zingt dit Liet tog eens tot mijnder ere;
Want ziet ik moet,
Dog heel onzoet,
Van u, o Meysjes! scheiden,
En 'k wens den Hemel
Wil met zijn zoet gewemel
V geleiden.

F. Klaix.

Zomerdeuntje.**Toon: Wanneer de Zon zijn paarden ment,&c.**

WAnneer de liefelijke Maey
 De zoete Zomer-vreughd,
 Ons bykomt, dan is 't zoet en fraay,
 Want yder is verheugt:
 En dan begint te groeijen
 't Geen 's Winters is verdort,
 Het Koetje op het veld gaat loeyen,
 Het Duyfje korrekort.

2 Het Beekjen 't geen bevrozen was
 Dat huppelt heen en weer,
 Zo klaar gelijk een Spiegel-glas:
 Het Visje dat wel eer,
 Zig hield onder de Stroompjes
 Schept nu weer aam en vreugd,
 In 't groene van de Boompjes
 Het Vogeltj' zig verheugd.

3 Den Mensch zig zelf verheugen moet
Wanneer hy dit aanschout,
Want dan krijgt hy weer lust en moet,
Den Winter is te kout;
Dies meen ik my te verlusten
Alhier in 't warme Land,
Op d'Indiaansche kusten
Daar ons de Zon verbrand.

F. Fransz. Klaix.

Gemaakt op 't Eilant Sangai,
den eersten Maay, 1650.

EYNDE.

Register.**A.**

<i>ACh!</i> Bruygom waerje hier.	13
Als den dach eens quam doordringen.	119
Al-hoewel ramp, op ramp.	128
Aen 't ruysent beeckje by d'Helle stroomen.	139
<i>Aerdige Trijntje geestigh dier.</i>	141
<i>Ach! ach! Clarinde wat mach, &c.</i>	156
Ach! soete Sus.	167
Al neurende gingh <i>Chelimor.</i>	184
<i>Arsire</i> klaeght met weelige sin.	215
Adieu o pronck der Steden.	242

B.

<i>BEleefde Maaghden kom, en helpme, &c.</i>	67
Bedroefde waert ghy noyt bedrogen.	187
Broeckeloose Broecke-tasters.	200
Bruytje zulle wy strick strackjes.	205

C.

<i>CLorinde</i> wilt de klachten toch aenhooren.	166
<i>Celadons</i> kusjes aen <i>Tirsinne</i> .	183

D.

<i>DE Lever is soo hart, se wil op 't mes,</i> &c.	29
De Harders op het velt.	35
De kronckelende zwier.	136
<i>Dat 's gangh ick ga weer heen.</i>	164
Denckt een hoe dat Iaep, etc.	169
<i>De rijckdom is een water-bel.</i>	176

E.

<i>EEns</i> doen de bruyne Wolck-godin.	76
Ey! laet my eens u roo scharlaken.	219

F.

*FR*is op bedroefde harten. 27

G.

Gezegt zy de Helt. 33
Geluckigh is dees dagh. 68
 Godin die my de sinnen ontroert. 109
Ga heen mijn Pio, Lieve Maagd. 171
Gebuertje segh, wat schrijft de krant? 190
 Ghy overpuyckje van Amstelsche
 beelden. 195
Gezegende mijn zege-sangh. 224

H.

HY die de Turcksche halvemanen. 44
 Ha! waerde Bruylofts uur. 35
*Hier rust dien Held van Galen, die
 Oranje.* 68
 Hoe Confrater sittje hier. 69
 Het geestigh pronckje vande Jeught. 92

Hey! van daagh ist Vasten-avondt.	96
<i>Harte-bladt// waertste Schat, zieltjes, &c.</i>	128
<i>Helaes Filander waerom vliet.</i>	137
Hey! wat soo, dat mach ick lyen.	164
<i>Hey! wy willen noch niet scheyden.</i>	206
Hey! dat ick nu een Heyden was.	230

I.

<i>IUpijn geen Nectar smaect.</i>	27
<i>Ick voelde strack mijn hart van liefde, &c.</i>	29
Ick heb my voor genomen.	31
<i>Ick hoor verheughd de Hemels Reyen.</i>	42
<i>Ick die, met Zee-geweld mijn luck.</i>	58
Ick mach dat gebruy niet lyen.	196

K.

<i>'K Vernam terstondt een gloet.</i>	26
<i>'K wou dat ick een Hondtje was.</i>	121

L.

<i>LOop Vryers ten Yze.</i>	71
<i>Lustigh Vylenburger Brackjes.</i>	114
<i>Laetst gincker een Ioncker.</i>	136

M.

<i>MOet ick dan in een Zee, van druck, &c.</i>	65
--	----

N.

<i>NA dat Auroraes glans verscheen.</i>	20
<i>Niemandt hoop ick sal 't sich belgen.</i>	112
<i>Neen, dat sal niet geschien.</i>	133
<i>Nu moet ick eens gaen treden.</i>	234

O.

<i>O Stroom-Godt van den Amster-vliedt.</i>	17
<i>O Gy die 't werelts-recht.</i>	21
<i>Orpheus, Pan, of Phoebus spel klonck, &c.</i>	28

O trouwen ghy brengt my in 't verdriet.	62
O noyt volprese leen.	103

P.

<i>PHilis waer vlucht ghy heen.</i>	60
Praet wat Buurman, komt hier binnen.	226

R.

<i>ROemwaerdige Spruytjes cieraetjes, etc.</i>	107
--	-----

S.

SOeters kom op 't yser klappen.	39
Sal dan 't onweder nimmer bedaren.	49
Sal <i>Celimor</i> alleenigh dan.	78
Sult ghy gestadigh altoos even straf.	99
<i>Stort nu mijn ooghjes teder.</i>	159
Soete zieltjes, Meest'res, etc.	235

T.

<i>T</i> Erwijl dat een ander leydt en slaept.	6
<i>'t</i> Cupido die <i>'t</i> minne-geyl.	116
<i>'t</i> Zangh-godesje dat de Baren.	143
<i>'t</i> Bos vol vreught en lieflick geluyt.	162
Toen ick was een geestelijcke Suster.	213
<i>Toen ick genaect o Filis, eerst u lippen.</i>	143
<i>'T</i> za vrolijck quinkeleren.	204

V.

<i>V</i> rienden wilt geen laken lake.	82
<i>V</i> ergifte Vroowen-plaegh,	83
<i>V</i> ertrout niet datmen hier u armen vast, &c.	111

W.

<i>W</i> anneer ick eens te bier wil gaen.	37
Witte Duyfje.	51
<i>W</i> at geeft het schimpen vuyl gespuys.	55

<i>Wat noorde-windt, en bulder buy.</i>	73
<i>Wel maatje lief wat zeit men nuw.</i>	101
<i>Wat ist als men is getrouwt.</i>	123
Wanneer de grijse Winter-godt.	126
Warmte in de koude.	217
Wanneer de koutste tijt vant Iaer.	237
Wanneer de lieffelijke Maey.	245

Z.

<i>ZO zeit men was Vrou Venus toegereet.</i>	48
<i>Za wilt vrolijk quinkeleren.</i>	204
Zyn 't oogen? dat geloof ick niet.	210

FINIS.